

Phần 12

Chương 56

Di Nương

Ngày thứ hai, Tống Tiểu Hoa đau lưng mệt mỏi rất muốn nghỉ ngơi, nhưng không thể không bò dậy lúc trời mới vừa tờ mờ sáng do Lục Tử Kỳ kiên nhẫn đánh thức nàng.

Mặc dù thời tiết giữa hè nóng bức, rất nhiều quy củ tỷ như sáng chiều phụng dưỡng... Cũng có thể miễn là miễn, trên căn bản mọi người cũng đều rút cổ của chính mình ở trong sân nhỏ ăn uống sống qua ngày, chỉ là, làm nàng dâu sau khi vào phủ việc thứ nhất cần phải làm là sáng sớm, vô luận như thế nào cũng nên đi thỉnh an các vị trưởng bối.

Cơ hồ toàn bộ quá trình nàng đều nhắm hai mắt, sau khi được Hiểu Yên hầu hạ rửa mặt xong, lại mơ mơ màng màng như chim nhỏ đợi mớm chỉ để ý há mồm uống một chén cháo ngân nhĩ hạt sen, Tống Tiểu Hoa liền bị Lục Tử Kỳ ở một bên nhìn cười liên tục nửa kéo nửa ôm ra cửa.

Nửa năm qua chung đụng và có quan hệ rộng rãi với các phu nhân quan lại và tiểu thư, Tống Tiểu Hoa sớm thành thói quen tay chân bị gãy giống như một phế nhân được phục vụ từ đầu đến chân, cũng đón nhận sự bất đồng về thân phận giữa người với người, người ta thường nói là sự khác biệt về cấp bậc.

Ở thời đại này, người được phân ra với nhiều cấp bậc khác nhau, một khi làm nô tỳ tựa như một kiện hàng, công khai ghi giá tùy ý mua bán. Bị người mua khi dễ là chuyện thường ngày, nếu phạm sai lầm, đang sống đánh chết cũng không phải là chuyện ghê gớm gì. Cho nên, nói chuyện người người sinh ra đều ngang hàng, muốn cùng bọn hạ nhân ngồi ngang hàng xưng tỷ muội, đây là đang ngồi nói chuyện tào lao.

Chỉ có một mình, không thể nào chống đỡ được với các quy tắc và chế độ trong thời đại này, nếu có cũng không được nói là có dũng khí, mà được nói là gân não bị đứt...

Điều Tống Tiểu Hoa có thể làm, cũng chỉ là không có ức hiếp khi dễ người làm, không vô lý bới móc, hiền hòa đối đãi.

Nhưng, chủ tớ có khác biệt, phân chia cao thấp, tuyệt đối không thể bỏ. Nếu không, thua thiệt không chỉ là mình. Mỗi người có một vai trò khác nhau, nếu qua giới hạn, vượt qua quy củ, cũng chắc chắn bị trừng phạt.

Nói đơn giản bốn chữ, phải an phận thủ thường mà sống.

Tỷ như, dưới mắt bọn phận của Tống Tiểu Hoa chính là diễn vai nàng dâu hiền lương thực đức đi thỉnh an bốn vị di nương cùng Lục lão gia.

Phải nói thủ đoạn trị gia của Lục lão gia rất hay, có thể để cho thiếp thất của bốn phòng chung đụng vô cùng hòa hợp. Hẳn trên căn bản an bài việc nghỉ ngơi theo cách ‘làm tứ nghỉ ngơi ba’, nếu như theo một tuần lễ để tính, chính là thứ hai đến thứ năm lần lượt đổi phiên một lần, sau đó thứ sáu đến chủ nhật mọi người nghỉ ngơi, tụ chung một chỗ tán gẫu và đánh mật chược hay làm chút chuyện nào đó, đối xử rất công bằng cùng nhau hưởng ân huệ.

Mỗi người đều một bó tuổi, từng có trải qua quá trình tranh đấu kỳ diệu nhưng việc đó đã sớm trở thành chuyện cũ lý thú, duy nhất có chỗ dùng chính là lúc nhàn hạ lấy ra giễu cợt lẫn nhau một phen. Nhi tử của mỗi người căn bản đều đã thành gia lập nghiệp, hơn nữa cũng đều coi như không chịu thua kém, về già cũng không lo. Quan trọng hơn là, về việc xử trí gia nghiệp như thế nào Lục Thác tự có chủ trương, người khác căn bản quản không được chút nào. Đã như vậy, lại còn có cái gì tốt để so đo đây? Cuộc đời khổ đoán, tuổi trẻ khí thịnh lúc tính kế tính tới tính lui, quay đầu lại cũng là làm bạn lẫn nhau, bình tĩnh vượt qua quãng thời gian cuối cùng mà thôi.

Bốn di nương mỗi người đều có viện riêng, tọa lạc ở cả trạch viện chính ở phía đông, bố cục giống như một ván cờ mỗi người một phần cách xa nhìn nhau. Lúc tuổi còn trẻ có thể Lục Thác dễ dàng lưu luyện các vị mỹ nhân, đến khi lớn tuổi thì phải vì mình mà trong thời gian ngắn nhất dựng lên một bàn bài mã điều...

Tống Tiểu Hoa đi theo Lục Tử Kỳ trước sau thỉnh an từ Nhị đến Ngũ di nương, khách khí hàn huyên mấy câu, cuối cùng là đến thỉnh an Tam di nương. Bởi vì tối hôm qua Lục Lăng bị dẫn đi, Lục Thác cũng đi theo bởi tôn tử xa cách đã lâu của mình, cho nên đã cho Tam di nương và Ngũ di nương thay đổi một ngày, được gọi là ‘thay đổi lịch nghỉ ngơi’...

Khi hai người đi đến viện của Tam di nương thì chỉ thấy một vị phu nhân khí độ ung dung đang không nhanh không chậm trong vườn hoa tưới nước, giơ tay nhắc chân đều lộ ra một cổ ưu nhã từ trong ra ngoài, trên mặt vẫn còn lưu lại nét thanh tú mà năm tháng khó có thể lấy đi.

Nghe động tĩnh, khẽ ngẩng đầu: “Kỳ Nhi, mau dẫn nàng dâu của con vào trong phòng ngồi đi, ta rửa tay sẽ vô.”

Âm thanh cũng giống như người, bình tĩnh, từng câu từng chữ rõ ràng, làm cho người ta không khỏi sinh một khoảng cách. Chỉ là nàng thấy qua lúc tới trên mặt vẫn mang theo nụ cười yếu ớt, cũng lộ ra mấy phần thân thiết hiền hòa.

“Di nương ngài bận rộn, không cần phải để ý đến chúng con.”

Lục Tử Kỳ trả lời một câu, liền vội vã dẫn Tống Tiểu Hoa đang làm lễ gặp qua quen cửa quen nẻo vào nội sảnh, tự mình động thủ rót một ly trà đã sớm được pha tốt: “Ném thử một chút đi, đây là dùng hoa mai vàng phơi khô pha, giúp giải nhiệt.”

Tống Tiểu Hoa bị quay một vòng chính là cảm thấy rất khát nước, nhận lấy ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, chép chép miệng: “Cho ta thêm một ly.”

“Nàng uống như vậy, thật là tiếc cho trà của di nương.”

Không để ý Lục Tử Kỳ chế nhạo, Tống Tiểu Hoa liên tiếp uống gần nửa bình mới vừa thở một hơi dài nhẹ nhõm vừa nói: “Thật sảng khoái!” Lúc này mới nhớ tới mọi nơi nhìn một chút: “Thế nào cũng không nhìn thấy có người làm tới đây?”

“Di nương yêu thích yên tĩnh, trong viện này người làm vốn rất ít. Huống chi, ta thường xuyên qua đây, cũng không cần có người đặc biệt ở một bên hầu hạ.”

Khi Lục Tử Kỳ năm tuổi thì mẫu thân đã qua đời do bệnh, cùng Lục Tử Hằng hai huynh đệ được Tam di nương Tần thị chăm sóc nhiều nhất. Mà Lục Tử Kỳ bởi vì lúc ấy còn rất nhỏ, cho nên giữa hắn và Tần thị có tình cảm càng thêm giống như mẹ con ruột thịt.

Tần thị xuất thân từ một gia tộc đã suy tàn ở Giang Nam, thuở nhỏ mà gặp chuyện như vậy, cho nên cảm giác sâu sắc phú quý hư danh đều là vô ích, sau khi ủy thân làm thiếp Lục Thác, càng thêm dè dặt không hề kiêu ngạo, trong lòng không có chút toan tính tranh đấu nào. Chỉ có duy nguyện là dưỡng dục con trai độc nhất bình an thành người, cuộc đời này cũng đủ rồi.

Con của bà đứng hàng thứ năm trong số sáu nhi tử ở Lục gia, cũng là người sớm nhất đi ra ngoài làm quan, cho đến ngày nay đã có rất nhiều chiến công, mấy năm trước cũng đã đón gia quyến đi. Tần thị bên người không có văn bồi, liền ôm Lục Lăng mới ra đời nuôi dưỡng, tận tâm dạy.

Cho nên, Lục Tử Kỳ cùng với nàng có tình cảm sâu sắc nhất, trước mặt mọi người đều gọi theo thứ bậc, đều trực tiếp kêu ‘di nương’, nhưng so sánh với các vị di nương khác thì, tất nhiên thân cận hơn nhiều.

Tống Tiểu Hoa biết trong đó có nguyên do, liền gật đầu thuận miệng nói: “Gian phòng này bố trí thật là có phẩm vị, nhìn những thứ tranh chữ treo trên tường, nhìn thật là đẹp!”

Lục Tử Kỳ vỗ trán.

Nha đầu này vô luận là ở phương diện nào cũng rất có thiên phú, học cái gì cũng vậy, nhưng chỉ cần đụng đến thi từ ca phú thư pháp hội họa, thì thông minh nhiệt tình toàn bộ biến mất không thấy nữa. Mặc dù mang theo cả một xe sách vở quý chạy nửa năm, cũng không có một ít tiến bộ nào cả, nhiều nhất là trong lúc rảnh rỗi đọc như bay một số kỳ văn dị chí giải buồn mà thôi.

May nhờ trước đó hắn có cùng với phụ thân đề cập tới chuyện này, lúc gặp mặt sẽ bỏ qua hạng mục có liên quan đến nó, nếu không, với nề nếp của Lục gia thì, không có đạo lý nào mà ở trong đại yến không có ngâm thơ ra câu đối để phạt rượu?

Nhưng mà việc này không thể dựa vào công lực đã tích lũy trong nhiều ngày mà có thể phát huy được, nửa khắc hay một khắc cũng không gấp được, không thể làm gì khác hơn là tạm gác lại ngày sau từ từ dạy nàng. Trước đó nếu vạn nhất gặp bất cứ tình huống nào có liên quan tới, cũng chỉ có thể... Ai, hành sự tùy theo hoàn cảnh tự cầu nhiều phúc...

“Tiểu Hoa, bình luận tranh chữ không nên sử dụng từ đẹp để làm tiêu chuẩn được.”

“Vậy lấy cái gì làm tiêu chuẩn?”

“Phải nhìn xem chữ viết nét chữ ý cùng với các chi tiết bày ra tổng thể bố cục các phương diện để thưởng thức.”

“Những thứ này phí rất nhiều sức lực làm xong cũng ghé vào một khối còn không chính là vì để cho nhìn người thấy thoải mái sao? Thấy thoải mái không phải là đẹp mắt sao? Ta đây chỉ tổng kết lại tất cả mà thôi, một lời là trúng!”

“...”

Khi cả hai đang nói chuyện, thì Tần thị tự tay bung một đĩa bánh ngọt trông ăn vào sẽ rất ngon miệng đi vào: “Như thế nào, mấy bức tranh ta cất giữ vẫn có thể lọt vào mắt của con sao?”

Tống Tiểu Hoa vội vàng nhận lấy cái đĩa, ngượng ngùng cười khan: “Con căn bản cái gì cũng không hiểu, chỉ nói lung tung thôi.”

Tần thị mỉm cười: “Kỳ Nhi miêu tả con một chút cũng không có sai, khó ai có được tính tình thật tình như vậy. Chắc hẳn con cũng biết, Kỳ Nhi thuở nhỏ cùng ta thân cận, ta có thể giống như nó kêu con là Tiểu Hoa được không?”

Tống Tiểu Hoa hiện giờ có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Hôm qua bất luận là lúc mới gặp hay là đang dạ tiệc, vị Tam di nương này đối với nàng không mặn không nhạt nói mấy câu khách sáo, con mắt đều lườm phải nhìn trộm một chút, cùng mấy vị rất nhiệt tình kia khác nhau. Làm cho nàng rất là thấp thỏm sợ hãi, không hiểu mình đến tột cùng là nơi nào khiến vị chủ nhân này thấy không vừa mắt, làm cho nàng yêu ai yêu cả đường đi lối về cũng không làm được.

Trước mắt, chợt được nàng đối đãi tương phản thế này, nhất thời có chút không biết ứng phó thế nào. Ngây ngẩn một chút mới đáp: “Đây là Tam di nương đối với vẫn bối cất nhắc, không có đạo lý nào không được cả.”

Tần thị cười nhạt: “Như vậy, con cũng theo Kỳ Nhi trực tiếp gọi ta di nương là được.”

Tống Tiểu Hoa vừa thông suốt thậm chí còn suýt chút nữa cảm động đến rơi nước mắt, vì loại đối đãi chênh lệch này, quả thật có thể so với việc gà mẹ ấp con...

Đương nhiên Lục Tử Kỳ đối với chuyện này hoàn toàn không có phản ứng gì, chọn một khối bánh ngọt ăn, lại uống hai hớp trà: “Di nương làm gì đó vĩnh viễn đều là ngon miệng như vậy.”

Tần thị cười sáng giọng: “Con lúc nào ăn cũng nói như vậy!”

Khôi phục trạng thái Tống Tiểu Hoa vội vàng cầm lên một miếng bánh thưởng thức, trong khi ăn uống sẽ không quên tán dương mấy câu. Tiếp theo linh quang hiện ra: “Di nương cũng thích tự mình xuống bếp sao?”

“Trong lúc rảnh rỗi, làm cho hết thời gian.”

“Chỗ của con có một quyển sách dạy nấu các món ăn Giang Nam, không biết có phải chính tông hay không. Nếu ngày nào di nương có thời gian, có thể hay không giúp đỡ con phân biệt một chút?”

“Chuyện này có khó khăn gì, con cứ cầm đến đây là được.” Nụ cười của Tần thị càng hiện lên nét bình thản thân thiết: “Ta cũng vậy đang muốn nghe con nói một chút về Giang Nam hiện nay.”

“Vậy ngày mai vào giờ này con sẽ trở lại quấy rầy, có được không di nương?”

Tần thị nhìn Lục Tử Kỳ một chút: “Chỉ cần Kỳ Nhi không có ý kiến, con có thể tùy ý đến vào bất cứ lúc nào cũng được.”

“Cứ theo ý của di nương đi, đây là chuyện di nương tự mình quyết định, sao con có thể không chấp nhận được chứ?” Lục Tử Kỳ bộ mặt vô tội buông tay, lại nói: “Sao lại không thấy phụ thân cùng Lăng Nhi?”

“Sáng sớm, hai ông cháu liền chạy ra khỏi phủ đi dạo rồi. Nghe nói là dẫn Lăng Nhi đi quán trà ăn điểm tâm nghe hí kịch, xem chèo không tới buổi trưa là không về được.”

Hàn huyền một lát, Lục Tử Kỳ mang theo Tống Tiểu Hoa cáo từ rời đi, nhờ cái ô lụa chống đỡ che nắng, cả hai đi dạo một vòng mấy địa phương sau này thường đi, để nhận thức đường.

Lục Lăng là mãi cho đến gần tối mới được một vị ma ma dẫn trở lại, cộng thêm một bao đồ lớn, tất cả đều là thành quả hôm nay đi theo Lục Thác đi dạo phố.

Thời gian dài như vậy từ trước đến nay, Tống Tiểu Hoa cùng hấn chưa từng có chốc lát chia ra cho nên khi vừa gặp mặt nàng liền ôm lấy nắm gạo nếp mồ hôi chảy ròng ròng điên cuồng gặm một hồi, sau đó mới vừa cho hấn tắm vừa hỏi thăm một ngày một đêm này ăn cái gì và làm cái gì.

Lục Lăng rất là khổ não thờ dài: “Mẫu thân, làm sao người cùng nãi nãi một dạng, thích hỏi con những việc này?”

Tống Tiểu Hoa trong lòng không khỏi động: “Tại sao con lại nói như vậy chứ?”

“Nãi nãi hỏi con rất nhiều vấn đề như vậy, tử như thời điểm ở ‘huyện sườn bắc’ con một ngày ba bữa ăn cái gì, thời điểm ở trên đường Xuân Hạ Thu Đông con mặc cái gì, mẫu thân làm thức ăn có ngon không hay món ăn sở trường nhất là cái gì, còn nữa, tính khí của mẫu thân có tốt hay không có hay nổi giận không còn những chuyện khác nữa... Hỏi cạn kẽ tất cả rồi, sau lại hỏi tiếp những thứ khác, hỏi đến con trả lời mệt, muốn ngủ cũng không cho, nhất định phải trả lời xong mới được.”

Tống Tiểu Hoa cầm khăn lau khô thân thể bé củ cải mặt đang uất ức bĩu môi, sau đó ôm lấy lại mãnh liệt hôn hai cái: “Tiểu tử ngốc, bởi vì nãi nãi quá đau và yêu thương con nên mới như vậy!”

Không trách được thái độ của Tần thị đối với nàng sẽ trong một đêm có chuyển biến lớn như vậy, thì ra là, sau khi bà đã xác định nàng người mẹ ghẻ này không có nửa điểm bạc đãi Lục Lăng, mới từ trong đáy lòng đón nhận nàng làm con dâu của mình.

Đây thực sự là đối với Lục Tử Kỳ, đối với Lục Lăng tốt thôi.

Chương 57

Vấn Đề Tiểu Hải Tử Đánh Nhau

Lục Tử Kỳ vì muốn trấn an và ở gần thê nhi nên đặc biệt xin nghỉ nửa tháng, mấy ngày nay trừ cùng với Tống Tiểu Hoa quen thuộc tình huống bên trong nhà và bên ngoài, còn lại chính là ra bài tập kiểm tra năng lực của Lục Lăng.

Tiểu tử đã bốn tuổi, đúng lúc tiến vào học đường đi học. Lục gia là tự nhiên có mấy thư viện, mời rất nhiều học giả uyên bác đặc biệt về dạy cho con cháu trong tộc. Tất cả nam hài của các phòng mansion ba tuổi đều được nhập học, có tri thức làm trụ cột sau lại coi tình huống cũng cần tự động xin phụ tử tới giảng bài riêng lẻ cho mình, vì để sau này thi đỗ công danh mà chuẩn bị.

Do Lục Tử Kỳ lúc trước công vụ bề bộn hơn nữa cũng không muốn Lục Lăng quá sớm rơi vào việc học khô khan, cho nên chưa từng ở phương diện luyện tập văn luyện chữ có nhiều yêu cầu, chỉ là ở những lúc nhàn rỗi thỉnh thoảng chỉ điểm một hai.

Ngược lại tiểu tử này trong khoảng thời gian chạy khắp nơi, lại có thể nhận biết được không ít chữ cùng với mấy quyển sách nhập môn dễ hiểu, hơn nữa Tống Tiểu Hoa còn dạy cho một chút phép tính đơn giản còn có dọc đường thấy qua một số phong tục tạp quán và cảnh vật, cộng với phương thức học tập liên tưởng tượng hình hồi ức phát tán tính suy nghĩ lý kỳ cô quái, Lục Lăng tuy đầu nhỏ nhưng bên trong thật là đựng không ít gì đó.

Việc của Lục Tử Kỳ làm vào lúc này chính là hệ thống và cắt tĩa lại cho hẳn, phân ra chủ thứ, lại ra cho hẳn một số đề mục mà trong lần đầu tiên sinh thường hỏi.

Lục Thác là cơ hồ mỗi ngày đều sẽ sáng sớm liền phái người tới đón Lục Lăng, hai ông cháu cùng nhau đi dạo phố dạo quán trà rêu rao khắp nơi.

Đã có mười mấy tôn tử tôn nữ ông cụ vẫn sủng ái Lục Lăng như vậy, có một phần nguyên nhân là do tiểu năm gạo nếp ảnh hưởng cách dạy dỗ của Tống Tiểu Hoa, sớm thành thói quen dùng phương thức biểu lộ tình cảm của mình ra bên ngoài, tỷ như thân ái ôm ấp nói một ít từ buồn nôn trong lời nói.

Mà trong thời đại này thì hình thức chung đụng của trưởng bối cùng vãn bối cực kỳ kín kẽ, đại đa số người thậm chí sống đến cuối đời cũng không biết được cảm giác thân thiết nhất với phụ mẫu của mình. Huống chi Lục Thác lại là người một đời uy nghiêm chường quân cả gia tộc, dù có nhi tôn thành đoàn, nhưng lại chưa bao giờ từng lãnh hội qua phần tình cảm biểu lộ thân cận một cách tự nhiên này.

Nay tuổi tác đã cao, hy vọng lớn nhất chính là được hưởng phước từ nhi tôn, Lục Lăng xuất hiện ngay lúc này quả thật là hay để thỏa mãn nhu cầu tâm lý của ông cụ mà lại đạt được cao nhất, cho nên cũng không có gì kì lạ khi ông cụ chiêu Lục Lăng tới tận trời như vậy.

Mà Tống Tiểu Hoa cũng không có nhàn rỗi, trong thời gian này nàng chạy đi chạy lại chỗ của Tam di nương Tần thị năm sáu lần, cộng với việc nàng theo quyền sách nấu ăn mà Nguyên Hạo đã cho cả hai làm ra một số món ăn cực kỳ đặc biệt có mùi vị giống Giang Nam, giữa hai người chung đụng ngày càng hòa hợp, thật sự là có mấy phần cảm giác giữa mẹ chồng và nàng dâu.

Về phần mấy vị di nương còn lại cùng với tất cả chị em dâu và các phòng ở giữa tự nhiên cũng phải cần đi lại một chút, thậm chí còn bị lôi kéo làm bài mỗi nói đánh mấy lần bài mã điều, trên bàn bài người tới ta đi có thắng có thua, nhưng mỗi lần chơi đến cuối cùng cũng có thể tất cả đều vui vẻ hòa hợp êm thắm.

Nói tóm lại, ngắn ngủi hơn mười ngày lại có thể đạt được thành quả như vậy rất khả quan, ít nhất nhìn ngoài mặt, Tống Tiểu Hoa đã bắt đầu dung nhập vào trong đại gia đình này, hơn nữa, lăn lộn như cá gặp nước.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều biết, sau khi trở lại Nhị gia rất được coi trọng và việc thăng chức rất đáng mong đợi, còn Nhị nãi nãi mới tới khéo léo mọi việc đều thuận lợi, mà Lăng tiểu thiếu gia đã trở thành hòn ngọc quý trong tay của Lục Thác. ‘Niệm Viên’, dưới mắt tất cả mọi người trong trạch viện Lục gia chính là nơi có quyền thế nhất.

Lục Tử Kỳ mới ‘đi làm’ lại không có mấy ngày, thì Lục Lăng cũng hảo hảo học tập ngày ngày hướng lên, giữa ban ngày liền chỉ còn lại Tống Tiểu Hoa một

người đợi ở trong nhà. Trong khoảng thời gian này lại vừa lúc nhiệt độ thời tiết tăng cao, xem chừng độ ẩm cao nhất cũng có thể là ba mươi lăm ba mươi sáu độ, trong thời đại này lại không có máy điều hòa không khí quạt điện nước đá bào, trải qua khoảng thời gian này vô cùng gian nan.

Tổng Tiểu Hoa giả trang khuê tú và nàng dâu hiếu thuận lâu như vậy, cho nên thừa dịp mọi người trong loại thời tiết này đang vui mình nằm ngay đơ trong bóng râm ngày hè, ở trong nhà nghỉ xả hơi kiên quyết nếu không có chuyện gì quan trọng sẽ không ra khỏi cửa.

Cho nên mặc dù nhiệt độ nóng đến không chịu nổi mồ hôi đổ như mưa, nhưng tâm tình của nàng lại rất tốt rất rất thoải mái.

Không cần nói chuyện nhỏ nhẹ về mặt gương ép giả trang thực nữ nữa, không cần vất hết óc tính đi tính lại khéo đưa đẩy, không cần nghĩ một đằng nói một nẻo phụ họa mà nói dối chuyện hoang đường cực kỳ...

Nửa nằm trên xích đu ở trúc đằng Tổng Tiểu Hoa hí mắt nhìn ánh mặt trời một chút bị tầng tầng lớp lớp quả nho vụn vặt ngăn lại ánh sáng chói mắt, vồ vồ Tổng Vô Khuyết bên cạnh đang đuổi đầu lười như một cây thước dài, tự đáy lòng cảm thán một câu: “Con mẹ nó khi nào mới trôi qua một ngày!”

Cầu Nhi sớm bị nóng đến không còn uy phong của ngày thường, nằm ỉu xiù trên mặt đất cuộn tròn thành quả cầu, nghe được câu này chỉ là hơi trừng mắt lên, coi như là phản ứng lại.

Tổng Tiểu Hoa nghiêng đầu nhìn hấn một chút, chợt cười mờ ám ngồi dậy, dùng một loại giọng nói âm trầm giống như sói bà nói: “Vô Khuyết, người bây giờ rất nóng có đúng hay không? Dứt khoát cạo hết lông đi, nơi này mặc dù không có dụng cụ chuyên môn để sửa sắc đẹp cho sủng vật, bất quá ta nghĩ tài nấu nướng của ta cũng không tệ lắm. Người ngoan ngoãn ở chỗ này chờ, ta đi cầm kéo dao tới...”

Nói còn chưa dứt lời, Tổng Vô Khuyết mới vừa rồi còn giống như là nửa sống nửa chết chợt nhảy lên, chạy trốn bán sống bán chết, cùng vừa vịn dụng Hiều Yên phía trước đang bung một bàn dưa hấu ướp đá đi tới. Nhìn thấy đây đây dưa hấu ướp đá tươi mát hương vị ngọt ngào, lập tức không trốn nữa, chỉ để ý ra sức chuyên chú vùi đầu ăn, tư thế hiên ngang có gan thì người cạo đi cạo ta thành một con gà trụi lông đi...

Hiều Yên tức giận đứng dậy từ dưới đất, khễ gất một tiếng: “Chó chết chó hư, hại ta té hai lần rồi!”

Ban đầu Lục Tử Kỳ chọn người trong viện có một điều kiện, chính là không thể sợ chó. Hôm đó Hiều Yên luống cuống như thế, bởi vì nàng vịn vịn không ngờ rằng ‘đại cầu’ mà Nhị gia nói lại có thể lớn như vậy...

Trải qua hai mươi ngày cố gắng chung đụng, ‘niệm viên’ trên căn bản đã tạo thành quan hệ xã hội hài hòa giữa người cùng chó. Chỉ là, Hiều Yên cùng Tổng

Vô Khuyết lúc vừa bắt đầu đã lưu lại ấn tượng không đủ hoàn mỹ cho nhau, trong lòng có kim, cho nên vẫn luôn là ‘liều chết mà đánh’ loại hình thức đặc biệt này chính là dùng để diễn tả cảnh tương thân tương ái của cả hai...

Cùng với Lục Huyền chững chạc trầm tĩnh so sánh, Hiểu Yên tính tình gấp hơn một chút, nhanh mồm nhanh miệng tính khí như vậy ngược lại rất hợp khẩu vị của Tống Tiểu Hoa.

Đào mắt, Tống Vô Khuyết đã ăn hết dưa hấu trên đất không còn một mống, hài lòng đứng đó liêm liêm lỗ mũi. Hiểu Yên nhìn thấy bộ dáng phách lối của nó càng thêm tức giận, khom lưng mắt hướng về phía trước mặt của Vô Khuyết nói: “Ta tân tân khổ khổ vừa gọt vỏ vừa lấy hết hạt gần nửa ngày, không ngờ lại tiện nghi cho cái bụng này của ngươi. Sớm biết như vậy, ta đã hạ bã đậu vào bên trong rồi, xem ngươi có còn hơi sức cùng ta quấy rồi không?”

Vừa thông suốt nói thâm đôi lấy là một cái phun mũi vang dội, Tống Vô Khuyết tưới toàn bộ nước lên trên mặt của Hiểu Yên, sau đó miệng méo lệch nghênh ngang sáng ngời trở về bên người của Tống Tiểu Hoa, này tiêu vẻ mặt rõ ràng truyền đạt một ý tứ - khi dễ!

“Vô Khuyết nhà chúng ta sẽ không đàn như vậy, ăn đồ bị hạ độc gì đó! Ngươi làm như lỗ mũi chó của nó chỉ đặt ở đó để bài biện sao?”

Tống Tiểu Hoa ngồi một bên xem cuộc vui, vừa cười vừa lấy ra một cái khăn lụa đưa cho Hiểu Yên xui xẻo bị Vô Khuyết làm như vậy đang dậm chân tức giận ở một bên: “Đừng ở chỗ này nhảy nhót làm loạn nữa, ngươi không sợ nóng sao. Nhanh đi tắm một cái, thuận tiện lấy thêm cho ta một bàn dưa hấu. Vừa đúng lúc Lăng Nhi cũng sắp đi học về, đợi lát nữa ta cùng hấn cùng nhau ăn.”

Hiểu Yên mới vừa đi, Lục Lăng liền chạy vào.

Học viện nhất trí người học trong viện đều mặc trường sam màu trắng, đầu đội một cái khăn nhỏ, một bộ thư sinh tuấn tú nhưng bây giờ nàng nhìn nhi tử lại không có bộ dạng giống như người đọc sách. Trên thực tế thì, trường sam đơn bản khăn vuông sai lệch, trên mặt trên tay tất cả đều là đen xám, đầu dây mồ hôi quắc mắt nhìn trùng trùng đờ đờ sát khí, nhìn qua cũng có chút giống một vị sơn đại vương vừa mới lên nổi nghiệp.

“Ồ, Lăng Nhi con bị sao vậy?” Tống Tiểu Hoa vội vàng kéo hấn vào trong ngực, ánh mắt lại nhìn về phía gã sai vặt đi theo ở phía sau mặt lo sợ không yên hỏi: “Ngươi phục vụ thiếu gia chính là như vậy hay sao?”

Gã sai vặt này là mỗi ngày đi theo Lục Lăng đi học viện, thấy nàng xụ mặt xuống, vội vàng quỳ xuống, còn chưa lên tiếng, thì ‘đại vương núi nhỏ’ đã giành trước mở miệng: “Mẫu thân, không có quan hệ gì với hấn, là ta không để cho hấn giúp một tay.”

“Muốn cho ta không trách phạt hấn, con hãy nói lời nói thật cho ta, đây rốt cuộc là làm sao?”

Lục Lãng nín một lát, oán hận nói: “Bọn họ luôn tìm con gây phiền phức!”

“Người nào?”

“Lục Phi Lục Vân Lục Mạnh Lục Liễu...”

Một chuỗi tên sau khi nghe được Tống Tiểu Hoa choáng váng đầu, gã sai vặt ở một rất cơ trí nói rõ cho nàng hiểu: “Đều là thiếu gia của tất cả các phòng.”

“Ah... Vậy chúng đều là bạn học của con rồi, thế nào, náo mầu thuẫn sao?”

“Bọn họ, khi dễ con là người mới tới, nói con là người làng quê, là người sống trên núi, nói con... Nói con là con hoang không có mẹ, còn nữa... Là ngay cả cha ruột cũng không thương...”

Lục Lãng hấp khí, nói không liên tục nhưng lại rất rõ ràng, liềm mình ngăn không cho nước mắt trong hốc mắt rơi xuống, tay nắm chặt thành hai quả đấm nhỏ đến mức trắng bệch.

Tống Tiểu Hoa càng nghe càng tức xông thẳng đến ót, tiểu hài tử thì sao có thể biết được những chuyện như vậy, những lời này, rõ ràng là do người bề trên của chúng nói. Ngoài mặt thì không dám làm loạn, liền sau lưng nói huyền thuyên, khuyến khích bọn nhỏ đi tranh đấu, thật con mẹ nó thích ăn đòn!

“Lãng Nhi, những lời nói khôn kiếp này con tin sao?”

“Không có! Lãng Nhi có mẫu thân, phụ thân cũng không có không cần Lãng Nhi.”

“Lãng Nhi con nhớ, con so với bọn hắn đều muốn may mắn hơn. Có một mẫu thân ruột sinh ra con, người đã mang thai con mười tháng, sau đó cho dù đã đi lên trời người cũng tiếp tục phù hộ cho con. Còn có một mẫu thân nuôi con, sẽ ở bên cạnh con cho tới khi con từ từ lớn lên, mãi cho đến khi con không cần nữa mới thôi. Mà phụ thân của con, toàn thiên hạ hiểu rõ con là người hẳn yêu thương nhất, vĩnh viễn cũng sẽ không có chuyện không cần con. Cho nên, bọn họ tất cả đều là nói hư nói vượn, con không cần để ý đến bọn hắn.”

Lục Lãng nặng nề gật đầu một cái: “Lãng Nhi biết, Lãng Nhi sẽ nhớ kỹ lời mẫu thân nói. Nhưng mà, Lãng Nhi cũng không muốn để ý đến bọn hắn, là bọn hắn vẫn tới trêu chọc Lãng Nhi.”

“Bọn họ là từ lúc nào bắt đầu tìm con gây phiền toái?”

“Từ... Nhập học ngày thứ nhất.”

Tống Tiểu Hoa lấy làm kinh hãi: “Ngày thứ nhất?! Trước thế nào cho tới bây giờ cũng không có nghe con nói qua?”

Lục Lãng thiên tư thông minh, bài vừa học một chút liền hiểu rõ ràng, trong học viện phụ tử đối với hắn bước đầu coi như hài lòng. Mỗi ngày khi đi học về đều rất vui mừng kể về việc ở trường, nói hôm nay được dạy những thứ gì, trên đường thấy được những thứ gì vật gì có ý tứ. Tống Tiểu Hoa cùng Lục Tử Kỳ

cho là hẳn ở trong học viện thích ứng rất khá, rất là vui mừng. Không ngờ, cư nhiên bị uất ức nhiều ngày như vậy.

“Bởi vì...” Lục Lăng khịt khịt cái mũi, đôi mắt rung rung nước mắt sáng trông suốt: “Lăng Nhi không muốn làm cho phụ thân cùng mẫu thân không vui, hơn nữa, mẫu thân cũng đã nói, có vấn đề gì phải tự mình giải quyết, cùng lão sư cùng gia trưởng đàm thoại, không phải chuyện nam tử hán nên làm.”

Tống Tiểu Hoa bị ghen một chút: “Nói như vậy là không có sai, chỉ là...”

Lục Lăng giống như là xuống quyết tâm chuyện gì đó, vội vàng cắt đứt lời nàng: “Mẫu thân, Lăng Nhi muốn học võ công, phải biến đổi lợi hại đến mức giống như Hoắc thúc thúc vậy!”

“... Lăng Nhi, con hôm nay theo chân bọn họ đánh nhau có đúng hay không?”

“Dạ.”

“Đánh thua rồi hả?”

“Dạ.”

“Một chọi một đánh?”

“Không phải, bốn người bọn họ đánh một mình con. Bởi vì từng người từng người đánh, cũng đánh không lại con.”

Lục Lăng lúc trước được Hoắc Nam chỉ điểm một số chiêu võ mèo quào, ở trong mắt người khác là không chịu nổi một kích, nhưng đối phó với những tiểu tử cùng lứa cũng chiếm được rất nhiều tiện nghi. Chỉ là, khi một đấu một mà thôi còn thời điểm bị một đám cũng chỉ có thể bị đánh mà thôi.

“... Các con đánh rất nhiều lần rồi phải không?”

“Dạ. Vừa bắt đầu họ chỉ đẩy con chen con, sau đó là một người đánh, sau lại là mấy người cùng nhau đánh.”

Tống Tiểu Hoa nghiêng đầu đi, làm mấy cái hít sâu. Này bang con thỏ chết bầm còn biết tiến hành theo chất lượng, nhìn Lục Lăng không tố cáo với phụ tử cũng không cùng người trong nhà nói, liền thay đổi cách đối xử càng ngày càng cần rở. Đúng là chán sống rồi, dám khi dễ nhi tử bảo bối của lão nương!

“Con là do đến cuối cùng không nhìn được mới theo chân bọn họ động thủ?”

“Không phải. Mẫu thân nói qua, có thù không báo không phải là quân tử, không nên ghi hận thù trong lòng, phải làm tại chỗ báo thù người đã làm mình như vậy.”

“... Những lời nói kinh điển như vậy là do mẫu thân nói sao...” Tống Tiểu Hoa cười gượng hai tiếng: “Cho nên con muốn học võ công tìm bọn hán báo thù?”

“Dạ!!”

“Lăng Nhi, học võ công phải thật lâu thật lâu, có lẽ chờ con học tốt rồi, thì con cũng đã lớn tuổi giống như Hoắc thúc thúc rồi.”

Lục Lăng ánh mắt âm đạm, vừa cẩn thận suy nghĩ một chút nói: “Không sao, ngày mai con có thể đối với bọn họ tiêu diệt từng bộ phận!”

Tổng Tiểu Hoa lại bị ghen hợm một cái: “Con lại còn hiểu tiêu diệt từng bộ phận? Phụ tử dạy sao?”

“Không, là gia gia dạy. Gia gia nói, trong thời điểm gặp phải kẻ địch nhiều hơn so với mình, sẽ phải nghĩ biện pháp phân ra mà đánh, tiêu diệt từng bộ phận, như vậy mới có thể đánh thắng trận!”

Lục Thác từ lúc phát hiện Lục Lăng đối số chữ rất nhạy cảm, vả lại bởi vì đi qua rất nhiều nơi còn đối với địa hình địa vật có khái niệm mơ hồ, quả thật chính là như thu được chí bảo, thế phải dốc hết túi truyền thụ cho Lăng Nhi binh pháp cùng với cách dùng binh mà mình đã tích lũy được hơn mười năm chinh chiến sa trường. Hùng tâm bừng bừng muốn bồi dưỡng được một đời danh tướng tiểu ngạo sa trường, để bù đắp tiếc nuối về việc Lục gia Đệ Tam Đại đều là văn nhược thư sinh.

Hôm nay xem ra, rất có hiệu quả. Thật đúng là, giống như mọi người thường hay nói không tích nửa bước sẽ không thành thiên, không đánh hội đồng sẽ không đánh đại trận chiến được...

“Lăng Nhi, chiến thuật của con lựa chọn tốt vô cùng! Chỉ là, chúng ta còn có thể trước thử một chút biện pháp khác. Tỷ như, tìm trợ thủ...” Tổng Tiểu Hoa giống như vô tình hay cố ý liếc về phía Tổng Vô Khuyết long bàng hồ cứ ở một bên.

Ánh mắt của Lục Lăng nhất thời sáng lên: “Mẫu thân, con có thể mang Vô Khuyết cùng đi học viện sao?”

“Có thể, nhưng chỉ cho phép hẳn đứng bên ngoài, không nên gây ồn ào. Còn nữa, nó chỉ là đi theo trợ uy cho con, ngàn vạn lần không thể khiến nó thật sự ra tay... Tóm lại nếu đã động thủ thì cho dù có hùng biện như thế nào cũng không được! Nhớ hay không?”

“Lăng Nhi hiểu, Vô Khuyết đi theo Lăng Nhi là để lược trận!”

“... Gia gia người quả thật chính là một chuyên gia giáo dục vĩ đại về quân sự...”

Sau khi phân phó người mang Lục Lăng đi rửa mặt thay quần áo, Tổng Tiểu Hoa cười như không cười nhìn gã sai vặt vẫn như cũ quỳ ở nơi đó không dám động: “Tiểu thiếu gia mấy ngày này cùng người khác đánh nhau, người đều biết phải không?”

Gã sai vặt này nhìn ước chừng mười một mười hai tuổi, mặc dù cực kỳ sợ, chỉ là giọng nói coi như vững vàng: “Hồi Nhị nãi nãi, tiểu nhân biết. Nhưng tiểu

thiếu gia không để cho nô tài giúp một tay, cũng không cho nô tài... Đối với Nhi gia cùng ngài nói nửa chữ.”

“Người rất nghe lời của tiểu thiếu gia!”

“Nô tài đã đi theo tiểu thiếu gia, phải trung thành đối với tiểu thiếu gia.”

“Vậy nếu ta muốn người sau này đều phải hồi báo toàn bộ việc của tiểu thiếu gia cho ta? Ta bảo đảm sẽ không để cho tiểu thiếu gia biết là người nói.”

Gã sai vật đo dự một chút, cuối cùng cắn răng một cái: “Nhi nãi nãi thứ tội, nô tài, không thể làm như vậy!”

Tổng Tiểu Hoa yên lặng chốc lát, nhìn hấn nằm ở trên đất không ngừng được run rẩy, nhưng thủy chung không có nhả ra dấu hiệu gì, âm thầm gặt đầu một cái, đi tới dìu hấn lên, vẻ mặt ôn hòa nói: “Được, người phải nhớ, từ nay về sau, người chỉ cần trung thành đối với Lăng thiếu gia. Lời của người khác, một mực không cần để ý. Chỉ là trước đó, người phải nói cho ta biết, mấy tiểu tử đánh Lăng Nhi, là của phòng nào.”

Chương 58

Làm Việc Hồ Thẹn Một Cách Lịch Sự

Lục Thác có bốn nhi tử đi ra ngoài làm quan và có hai cái gia quyền của nhi tử ở lại bên trong phủ, mặt khác còn có rất nhiều con cháu trong gia đình cùng với cô cô và họ hàng bảy queo tám hôn ở nhờ, tóm lại là rất nhiều người rất phức tạp. Mấy tiểu tử cùng Lục Lăng đánh nhau chính là con của những người đó, không có bối cảnh quá lớn cũng không có năng lực quá lớn, luôn dờ dặt thủ đoạn hại người nhưng họ cũng không có khả năng lật mặt bàn cũng không lường được hậu quả mình sẽ nhận được chính là làm cho người khác càng thêm chán ghét.

Ngày thứ hai Tổng Tiểu Hoa liền phái người giống trông khua chiêng cho người chia ra đưa quà tặng khác nhau cho mấy nhà: một cái đầu heo trên miệng bị may vá lại, một tấm gỗ của một căn phòng bên ngoài có ghi chữ bảy uôn éo vừa đụng vào liền rời rạc.

Ý tứ rất đơn giản: nếu không muốn kết quả cuối cùng ngốc giống như đầu heo thì chỉ có thể lựa chọn phương thức câm miệng, thượng bất chánh hạ tắc loạn đừng giống căn phòng này đến lúc đó cả nhà trên dưới cùng nhau xuống đó chơi đùa.

Việc làm này làm được không phải là nhỏ, đảo mắt công phu cả nhà đều biết. Vì vậy mọi người đều biết, vị Nhi nãi nãi này nhìn qua dịu dàng khiêm nhường một khi phát tác, là như thế nào nham hiểm không lưu cho người ta chút mặt mũi.

Mà Lục Lăng có Tống Vô Khuyết ra ‘lược trận’, không có phí chút hơi sức gì liền thu thập mấy tiểu tử xui xẻo kia làm chúng sợ đến nói cũng không nói được, sau khi báo xong thù còn rất chảnh lưu lại một câu: “Đánh nhau như vậy có ý nghĩa gì? Nếu không phục, chúng ta tương lai trên chiến trường thấy qua công phu thật của nhau!”. Lục Thác nếu là nghe những lời này, tất nhiên lão sẽ không còn nghi ngờ gì về hoài bão của mình...

Chỉ là, chuyện bình thường này không có mấy ngày lại gây ra một cuộc sóng gió.

Tống Tiểu Hoa từ trước đến giờ tin chắc, ‘tất cả đứa bé trên thế gian đều là thiên sứ’ những lời này quá mức vô nghĩa, có một số đứa bé chính là ma quỷ, còn là cái loại có đáng đáp của tiện ma quỷ cần được ăn đòn mới biết sợ. Tỷ như Lục Chí.

Lục Tử Hằng trước mắt mới chỉ có tổng cộng hai nhi tử và ba nữ nhi, theo thứ tự là Nguyên thị cùng hai phòng thiếp thất sở sinh.

Lục Chí là trưởng tử, mẹ đẻ là Triệu thị chính là nha đầu hồi môn của Nguyên thị, bởi vì Nguyên thị liên tiếp sinh hai nữ nhi, Lục Tử Hằng liền thu Triệu thị làm thiếp, sau một năm liền sinh được con trai, vì vậy mẫu bằng tử quý càng ngày càng lộ vẻ kiêu căng.

Lục Chí năm nay tám tuổi, nghịch ngợm gây sự vô học luôn bắt nạt kẻ yếu quả thật chính là một thiếu niên đạt tiêu chuẩn xấu xa, ngày thường khuôn mặt tròn tròn cũng coi là đoan chánh, nhưng chính là hai đạo lông mày ngắn đen đặc phá hư toàn bộ diện mạo, vừa nhìn thấy là làm người ta không nhìn được nghĩ muốn quay đầu cho hấn hai bạt tay, dù sao, Tống Tiểu Hoa dưới mắt chính là có loại cảm giác như vậy...

Nhìn hai mẹ con Triệu thị đứng ở trước mặt, trong lòng Tống Tiểu Hoa không khỏi cảm khái, cha mẹ đều là bộ dáng thanh tú, hai đạo lông mày này của đứa nhỏ thật đúng là không biết giống ai. Chẳng lẽ là do đột biến gen? Lại chẳng lẽ, là theo lão Vương nhà cách vách có liên quan?...

“Nhị nữ tử, hôm nay ngươi nhất định phải làm chủ cho Chí nhi đáng thương của ta, còn phải cho chúng ta một công đạo!”

Âm thanh Triệu thị có chút bén nhọn, đâm vào làm màng nhĩ của Tống Tiểu Hoa đau, cũng cắt đứt suy đoán xấu bụng của nàng. Ngoắc ngoắc tay, để kêu Lục Chí một cánh tay đang buộc vải tới đây: “Ngươi bị thương như vậy, là do Vô Khuyết nhà ta gây ra sao?”

Lục Chí mặt và đầu cổ đều là mồ hôi, liếc nhìn trộm Triệu thị một cái, sau đó gật đầu.

“Vậy nó là thế nào làm cho đây?”

“Nó đuổi theo ta... ta bỏ chạy, chạy chạy vấp ngã, liền bị thương.”

“Vậy nó tại sao đuổi theo ngươi?”

Triệu thị vượt lên trước đáp: “Cái con chó chết đó nổi điên, còn có thể có lý do gì?”

Tống Tiểu Hoa vẻ mặt bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười liếc nhìn nàng: “Vô Khuyết nhà ta nếu là thật sự phát điên, ngươi cho rằng nhi tử của ngươi còn có thể có bao nhiêu cơ hội còn sống mà cùng với ngươi tới tìm ta tố cáo?!”

Thấy giọng nói của nàng không tốt, Triệu thị cũng bất cứ giá nào nói: “Nhi nữ này, Chí nhi của ta là bị con chó chết kia của nhà ngươi làm bị thương, có rất nhiều người tận mắt chứng kiến, ngươi cũng không thể bao che!”

“Cái gì chó chết chó chết, lời này ta không thích nghe!” Tống Tiểu Hoa thấy nàng có dấu hiệu muốn la lối om sòm, liền nặng nề đặt ly trà đang cầm trên tay xuống bàn: “Cũng không có cái gì bao che hay không bao che, giống như lời ngươi nói, có rất nhiều người tận mắt chứng kiến chuyện xảy ra lúc đó. Nếu không phải Chí nhi vô duyên vô cớ đánh ngã Lăng Nhi, lại dùng tảng đá đi đập Vô Khuyết, thì có thể có chuyện sau đó sao? Hơn nữa, Vô Khuyết nhà ta chẳng qua chỉ là hương về phía hắc rỗng một tiếng, căn bản từ đầu tới đuôi cũng chưa có động một cái. Là chính bản thân hắc sợ vỡ mật liều mạng vùi đầu chạy, cũng là hắc hoảng hốt chạy bừa ngã vào trong bụi cây, làm cho cánh tay bị thương. Chí nhi, ta nói những thứ này có đúng không, có lời nào là giả hay không?”

Thấy Lục Chí ngập ngừng không dám trả lời, Triệu thị liền tiến lên một bước cất cao âm thanh: “Cái này đều là do ngươi nói, ai có thể làm chứng? Nếu như ngươi không phải chột dạ, làm gì không để cho Lục Lăng còn có cái kia chết... Con chó kia ra ngoài đối chất?”

Tống Tiểu Hoa đầu tiên là dù bận vẫn ung dung uống một ngụm nước, sau đó mới xụ mặt xuống: “Ngươi giống như quên mất thân phận của mình, ở chỗ này của ta cũng không phải là địa phương để cho ngươi có thể giương oai? Trong phủ nhiều năm như vậy, mà ngay cả chủ tớ có phân chia cao thấp cũng không làm rõ ràng?!”

Triệu thị không ngờ tới Tống Tiểu Hoa từ trước đến giờ luôn đối đãi ôn hòa với mọi người cư nhiên không nề mặt nàng như thế, hơn nữa nàng chỉ là một thiếp thất mới vừa rời hành động như vậy xác thực vượt qua quy củ, không khỏi thu liễm lại một chút. Mà Lục Chí nhìn thấy Tống Tiểu Hoa nổi giận, càng thêm sợ đến miệng quất lên như sắp khóc.

Nhìn thấy bộ dáng đáng thương của hắc, Tống Tiểu Hoa tâm liền mềm nhũn, giọng điệu giảm xuống: “Lăng Nhi còn có bài tập phải làm, không có thời gian đi ra gặp các ngươi. Không để cho Vô Khuyết ra đây, đích xác là ta để ý tới các ngươi, sợ Chí nhi lại bị dọa tạo nên chuyện xấu nữa. Nếu như ngươi muốn có người chứng nhận lời nói của ta, không thành vấn đề, dọc đường nhiều hạ nhân như vậy đều nhìn thấy, ta liền gọi hai người tới đây. Nếu như không có hỏi rõ

ràng tình huống trước đó, ta mới vừa rồi cũng không dám nói như vậy. Cho nên, hai chữ bao che, người giữ lại cho chính mình từ từ dùng đi!”

Triệu thị mấy ngày qua mắt thấy Tống Tiểu Hoa chỉ là một thôn phụ sơn dã cũng không có núi dựa nào, cư nhiên lại được trên dưới Lục gia ưu ái như thế trong lòng đã sớm không cam lòng, vốn định muốn mượn cơ hội lần này áp chế danh tiếng của nàng đồng thời cũng xuất một chút ác khí của mình, không ngờ nàng có thể trong thời gian thật ngắn liền làm đủ trò, và lại khí thế ép người đến mức một giọt nước cũng không lọt, xem ra, hôm nay không chiếm được tiện nghi gì rồi.

Nhưng mới như vậy liền nhịn xuống quả là không cam lòng, liền âm dương quái khí nói một câu: “Cả ngày cho Lăng Nhi cùng một con chó cùng một chỗ, thật không biết là chứa rắp tâm gì!”

Một câu nói, làm cho toàn bộ hỏa khí mà Tống Tiểu Hoa thật vất vả áp chế bộc phát ra ngoài. Vốn là khi biết được Lục Chí khi dễ nhi tử cùng chó của mình nàng đã rất nóng nảy rồi, chỉ là khi nhìn thấy hấn tự mình chuốc lấy khổ liền không có ý định so đo nữa. Kết quả hai mẹ con của người ta cư nhiên là ác nhân đến cáo trạng trước, chạy tới cửa la lối om sòm, cái này cũng chưa tính, lại còn dám lộ liễu chỉ trích nàng là người mẹ ghẻ không có ý tốt cố ý khắt khe với Lục Lăng, chuyện này thậm thậm có thể nhịn nhưng thúc thúc cũng con mẹ nó không thể nhịn được nữa.

Cười lạnh một tiếng: “Ta có rắp tâm gì còn chưa tới phiên người tới lăm mòm, ta đối đãi với nhi tử của mình thế nào thì càng thêm không cần đến phân người nói! Chỉ là, ta ngược lại thật ra muốn nhắc nhở người một câu, có thời gian rảnh rồi nhiều như vậy thì nên để chút tâm tư trên chính nhi tử của người đi, nếu không, quay đầu lại người thua thiệt chính là người! Mẫu bằng tử quý, thì ít nhất con cũng phải có tiền đồ một chút, vậy mới có thể ‘quý’ được!”

“Một hài tử tám tuổi lại đi khi dễ đệ đệ nhỏ hơn mình bốn tuổi, thật là có bản lĩnh! Bị Vô Khuyết rống một tiếng liền bị dọa cho tè ra quần, thật là uy phong! Gây họa chọc chuyện sau khi trở về không dám nói lời thật ngược lại muốn cho mẫu thân của mình tới cố tình gây sự sau đó tự rước lấy nhục, thật là hiểu thuận! Hài tử như vậy tương lai còn dài, có thể trở thành người mà người đến khi già có thể dựa vào, ta không muốn nói nữa. Chỉ là...”

Tống Tiểu Hoa cầm dao gọt trái cây ở trong cái mâm đựng trái cây trên bàn, cười hì hì quơ quơ ở trước mặt Lục Chí đang sững sờ, ngay sau đó quay về phía Triệu thị đang run run tiếp tục nhàn nhã nói: “Ta đề nghị người, tương lai có thể để cho hấn đi nhập ngũ, nếu như, cả ngày giết tới giết lui, can đảm dù sao vẫn là có thể luyện ra một chút. Ai đúng rồi, người nhất định chưa từng gặp qua người chết trận phải không? Ta đã từng thấy qua, những người chết kia, đầu sẽ bị chặt xuống, chính là từ nơi này...”

Vừa nói vừa đứng lên, đi tới trước mặt Triệu thị mặt đã trắng bạch, dùng dao cầm trong khoa tay múa chân ở trên cổ của nàng một cái: “Một đao đi xuống,

đầu liền rơi xuống. Nếu như lúc ấy còn chưa có chết giống như trong lời nói, máu tươi kia phun được có thể cao hai thước, rơi trên mặt đất lăn tròn, mắt còn xoay vòng! Lúc này, nhắc lên một cây đuốc, ném các đầu vào châm lửa đốt, lập tức keng keng vang dội, không lâu lắm, liền có thể ngửi thấy được một cỗ khét lẹt khét lẹt...”

Lời còn chưa nói hết, Triệu thị liền bịt lấy lỗ tai thét lên một tiếng, kéo Lục Chí đang trong trạng thái ngu dại lao đảo xông ra ngoài. Tống Tiểu Hoa cười nhạo một tiếng: “Thôi đi, chỉ có ngàn ấy đạo hạnh gan lại như chuột cũng dám chạy tới cùng ta đâu!”

Lúc này, Hiều Yên vẫn yên lặng chờ tại một bên rốt cuộc không nhịn được bật cười: “Nhị nữ nữ, ngài dùng chiêu này thật là hung ác, sau này, sợ là không chỉ nàng, tất cả mọi người muốn bới móc sanh sự sẽ không dám bước vào viện của chúng ta nữa bước! Ngài mới vừa nói những thứ dọa người kia có phải hay không cũng từ trong hí văn thấy qua? Nói giống như ngài thật tận mắt thấy qua.”

Tống Tiểu Hoa vẻ mặt âm đạm một chút, chột hời hợt nói một câu: “Thật là ta tận mắt nhìn thấy.”

Cái này, đến phiên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiều Yên trắng bệch...

Mới vừa ngồi trở lại bên cạnh bàn nâng ly trà lên muốn uống miếng nước thấm giọng nói, liền chột nghe ngoài viện xa xa truyền đến giọng nói vô cùng có lực của Triệu thị xuyên thấu đến tai: “Nhưng mà cũng chỉ là người không sanh được con trai, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi còn có thể điều võ dương oai bao lâu!”

Tống Tiểu Hoa giận dữ, cầm dao gọt trái cây hương về phía mặt bàn làm bằng gỗ lim cắm xuống: “Hiều Yên, ngươi tính dùm ta xem cái bàn này đáng giá bao nhiêu, ngày mai qua bên kia đòi tiền cho ta!”

Sau bữa cơm chiều, sau khi hạ triều trở về Lục Tử Kỳ như thường lệ ở trong thư phòng đọc sách, hoặc là xử lý một chút công việc chưa làm xong, bình thường lúc này, Tống Tiểu Hoa cũng sẽ mang theo Lục Lăng ở một gian tiểu thư phòng khác đơn độc luyện chữ ôn tập bài tập.

Mà hôm nay, Lục Tử Kỳ vừa vận ngồi xuống không bao lâu, liền nghe cửa nhẹ vang lên, một bóng dáng thướt tha xinh đẹp chỉ mặc sa mỏng đi vào.

“Có việc gì thế?”

“Có.”

Đề sách xuống: “Chuyện gì?”

Nghiêm túc trả lời: “Về chuyện sanh con.”

“...”

Mặc dù thành thân đã một năm, nhưng trước mặt gần nửa năm ở trong giai đoạn hữu danh vô thực, hơn nửa năm phía sau ở trong giai đoạn ở riêng, trung gian có chừng mấy ngày cá nước thân mật nhưng bởi vì Tống Tiểu Hoa luôn tâm tâm niệm niệm muốn ngừa thai, mà trong vài ngày tốt có thể có con chỉ là cùng đắp chăn bông ngắm những vì sao.

Cho nên, hai người cho đến ngày nay không có đứa bé đúng là bình thường. Dù sao, ‘một kích phải trúng’ xác suất là rất nhỏ, nếu không, các biện pháp ngừa thai trong giai đoạn đầu phát sinh ở cổ đại thì, các nữ nhân nếu ngày ngày đều làm có thể nhanh chóng mang thai...

Vậy mà, loại chuyện này cũng có thể trở thành nguyên do để người bên ngoài nói xấu, nhất là những người ra sức trong quá trình đấu tranh giành địa vị, cho dù có nói ra đoán chừng cũng không có người tin...

Nhưng mà khi người ngoài nhìn vào thì, cái bụng của Tống Tiểu Hoa cho đến bây giờ cũng không có động tĩnh, thật là có chút không bình thường, hơn nữa từ từ sẽ bị lấy ra nói huyền thuyên, thậm chí có thể trở thành cái cớ để công kích nàng. Ở thời đại này, nữ nhân mà không sanh được đứa bé, quả thật chính là tội ác tày trời, trượng phu chỉ lấy thêm tam thê tứ thiếp cũng coi như là rất bận tâm tình nghĩa phu thê rồi, trực tiếp một tờ hưu thư đuổi ra khỏi cửa cũng là nhìn mãi quen mắt.

Tống Tiểu Hoa mặc dù cũng không lo lắng những thứ này, chỉ là bị người khác lấy chuyện này chỉ chỉ chỗ chỗ luôn cực kỳ khó chịu, quan trọng nhất là, nàng cho là, hiện tại thiên thời địa lợi nhân hòa đều đã thành thực, đúng lúc cũng muốn một đứa con, thuộc về nàng và tương công của nàng.

Ánh nến của đèn lưu ly, chiếu rọi ra khắp phòng tạo nên không khí mập mờ. Ngồi ở trên đầu gối của hắn, giương tay vòng chặc hông của hắn, ngón tay linh xảo vừa động, cởi ra ngọc đai, sau đó cho tay vào bên trong khe vuốt lồng ngực của hắn: “Tuống công, ta muốn sinh trước một đứa con trai, sau đó lại sinh thêm một nữ nhi. Như vậy, tiểu nữ nhi của chúng ta có thể có hai ca ca thương yêu, sẽ rất hạnh phúc. Chàng nghĩ sao?”

Nàng vừa mới tắm rồi đến đây cho nên cơ thể còn lưu lại mùi thơm thanh nhã giờ đang quanh quần chóp mũi của hắn, giọng nói dịu dàng hơi thở thơm da thịt mềm mịn, thân thể mềm nhũn giống như một vũng nước, làm say lòng người chờ đợi bị người lay động.

Lục Tử Kỳ than nhẹ một tiếng: “Tiểu Hoa, nàng không cảm thấy lựa chọn ở chỗ này, thật là có chút không hợp sao?”

Tống Tiểu Hoa cười khúc khích: “Tuống công, như vậy mới phù hợp với danh hiệu lịch sự bại hoại của chàng!”

Lật người ngồi dậy, quỳ ở trên hai chân của hắn, rút đi áo ngoài của hắn, dọc theo cổ một đường hôn xuống: “Tuống công, sang năm lúc này ta nhất định

phải có một đứa bé sinh ra từ trong bụng của ta để ôm chơi đùa! Nhanh, chàng lấy ra bản lãnh cầm thú thuận gia môn đến đây đi!”

Dục hỏa dấy lên, đưa tay phất nhẹ vật trên bàn..., thuận tiện thổi tắt các cây đèn chỉ còn để lại một chút ánh nến, chỉ làm cho ánh sáng của ánh trăng rơi đầy đất lạnh lạnh.

Ai, làm loại chuyện tình hồ thẹn này ở nơi không phù hợp, vẫn là làm trong cảnh tối lửa tắt đèn mới thỏa đáng...

Trước lúc lí trí triệt để bị mê hoặc, trong đầu của Lục Tử Kỳ lóe lên ý niệm là: xem ra, hôm nay Triệu thị đến quây một phát thật ra cũng không phải đều là chuyện xấu, nếu nha đầu này đã tự mình giải quyết thuận lợi, hẳn cũng không cần nhúng tay vào. Việc tiếp tục phái người thời thời khắc khắc lưu ý động tĩnh bên trong vườn cũng là ý hay...

Ừ, nếu như còn có người dám nói những lời như vậy, hẳn liền... Liền trước đó dọn dẹp một chút, cho trông đi một số...

Chương 59

Sự Kiện Hạ Độc

Traï qua hai lần âm ỉ này, nhất là sau khi Triệu thị, người luôn luôn chua ngoa khí thế hung hăng gây phiền hà lại cực kỳ sợ hãi bỏ chạy như nhìn thấy quỷ, Tống Tiểu Hoa mạnh mẽ sống vài ngày yên ổn, mỗi ngày là ngồi ăn chờ chết vôi vàng ‘Tạo người’.

Lục Lăng ở trong học viện cũng là đường làm quan rộng mở, trước mặt Thành tiên sinh là học sinh chịu khó cố gắng học, trở thành đại ca trong đám bạn học, thậm chí không ít bạn học lớn tuổi hơn cũng bởi vì cậu trọng nghĩa lại hơi liều mà nguyện ý đi cùng cậu “Chơi đùa”, dĩ nhiên là cũng không thiếu người thuận theo xu thế mà bám đuôi...

Mà nhân vật quan trọng trong hai sự kiện là Tống Vô Khuyết, mức độ nổi tiếng tăng lên, lại đến Lục Thác cũng có hứng thú, không có việc gì liền thích mang theo mấy miếng thịt bò kho tương của quán ăn nổi danh nhất Kinh Thành tới hồi lộ làm quen. Cứ như thế mấy lần, rốt cuộc dụ dỗ thành công.

Vì vậy, trên đường phố ở kinh thành thường thường có thể nhìn thấy một ông cụ khỏe mạnh, bên trái là nắm gạo nếp mềm mại, bên phải là con chó to có lông màu đen, nghênh ngang rêu rao khắp nơi...

Nhà nhem tối ngày nào đó, nắng gắt đã lặn xuống phía tây, gió mát thổi mái, Tống Tiểu Hoa cùng Lục Tử Kỳ đang đứng giữa một đồng dưa hấu, thi xem người nào có thể lựa ra dưa ngon vỏ mỏng lõi hồng, chợt nghe thấy tiếng cười của con trẻ, tiếp đó thấy Lục Lăng cười trên cổ ông cụ Lục Thác đang tức

giận mặt như cúc hoa, đôi tay níu lấy lỗ tai lão gia tử, miệng còn không ngừng kêu ‘đi đi’ tiếng hô chơi rất là ‘la cái rầm’, miệng Tống Vô Khuyết ngậm túi thịt bò kho tương được mua cho ngẩng đầu bước đi bên cạnh.

Lục Tử Kỳ lập tức sợ hãi, vội vàng đứng lên quát một tiếng: “Lăng Nhi hồ đồ! Còn ra thể thống gì!”

Lục Lăng bị mắng sững sờ, mím miệng uất ức muốn xuống, lại bị Lục Thác dùng giọng nói to hơn ngăn lại: “Lăng Nhi đừng nhúc nhích! Là ta muốn thằng bé chơi như vậy, thế nào?! Trợn mắt với nhi tử tỏ ra uy phong, người cũng có tiền đồ nhỉ!”

Nhìn Lục Tử Kỳ ngậm miệng, khuôn mặt bất đắc dĩ cùng oan uổng, Tống Tiểu Hoa không nhịn được ‘Hi’ một cái bật cười: “Không hồ là hai cha con, cha, ngài không phải cũng đang trợn mắt với nhi tử tỏ ra uy phong sao?” Thừa dịp Lục Thác bị ghen, bước tới trước mặt vươn tay: “Lăng Nhi, đi rửa mặt.”

Lục Lăng vội vàng khéo léo nhào vào trong ngực nàng, trước khi đi lại nghiêm túc nói một câu: “Gia gia cùng phụ thân đều có tiền đồ! Tương lai Lăng Nhi cũng muốn có tiền đồ như vậy!”

Lục Tử Kỳ tiếp tục im lặng.

Lục Thác là xoay người lại vỗ nhẹ nhẹ vào gáy cậu nhóc: “Thằng nhóc thôi, chờ con cưới cháu dâu cho ta thì hãy nói!”

“Gia gia, tại sao Lăng Nhi phải cưới vợ trước ạ?”

“Không có vợ thì nhi tử của con từ đâu tới? Không có nhi tử, thì con so tiền đồ với ai đây?”

“Vậy làm sao mới có thể cùng vợ tạo ra nhi tử ạ?”

“... Hỏi cha con đi!”

“Phụ thân...”

“... Hỏi mẫu thân con đi!”

“Mẫu thân...”

Tiếp được quả bóng sau khi bị liên hoàn uyên ương cước đá tới, Tống Tiểu Hoa hăng giọng: “Là như vậy, trong bụng vợ của con có một cái ao, tương lai, trong bụng của con cũng sẽ có rất nhiều nòng nọc nhỏ, sau đó con bỏ nòng nọc nhỏ vào trong hồ, chờ nòng nọc nhỏ trưởng thành, liền biến thành nhi tử rồi.”

“Vậy không phải là Lăng Nhi sẽ có rất nhiều nhi tử sao?”

“Không không không, bình thường chỉ có con một nòng nọc nhỏ có thể thuận lợi bỏ vào trong hồ, số còn lại cũng bơi tới chỗ khác, chưa trưởng thành được.”

Lục Lăng cắn đầu ngón tay cố gắng suy nghĩ một chút, sau đó tựa như hạ quyết tâm nắm tay: “Lăng Nhi muốn bắt đầu luyện tập từ bây giờ để làm như

thế nào mới có thể bỏ nhiều nòng nọc hơn vào trong hồ, bởi vì Lăng Nhi muốn có thật nhiều thật nhiều nhi tử chơi với Lăng Nhi!”

“... Lăng Nhi, con bây giờ chưa thể luyện tập, trong bụng còn chưa có nòng nọc nhỏ! Phải đợi con trưởng thành, lớn như phụ thân mới được...”

Lục Thác mặc dù không quá hiểu nàng nói nòng nọc cùng ao đều là cái gì, nhưng mà chuyện luyện tập có ý nghĩa gì thì vẫn hiểu rõ, vì vậy vội vàng xoa tay: “Không cần không cần, Lăng Nhi, khi cha con mười ba tuổi là có thể luyện tập rồi.”

“Oh, mười ba tuổi à...” Tống Tiểu Hoa kéo dài giọng gật đầu một cái, cười như không cười nhìn Lục Tử Kỳ đang hóa đá: “Lăng Nhi xem, cha con không biết phải nuôi thả bao nhiêu nòng nọc nhỏ để cuối cùng có một mình con, phải công nhận con may mắn đến thế nào đây!”

Nói xong, liền ôm Lục Lăng đang chuyên tâm tính toán mình còn có mấy năm mới có thể bắt đầu luyện tập để phun nòng nọc nhỏ, nghênh ngang rời đi.

Lục Tử Kỳ lúc này mới phục hồi tinh thần lại thở dài một tiếng: “Cha, cha rõ là...”

Lục Thác là vượt râu nhìn hẩn cười khà khà: “Ôi, người nói xem, năm đó tại sao con nòng nọc nhỏ của ta sao không biến người thành một con con ếch nhỉ?”

“...”

Tống Vô Khuyết liếc mắt nhìn bộ mặt đầy vạch đen của Lục Tử Kỳ, nhếch cái miệng đầy răng, bao thịt bò kho tương lạch cạch rơi xuống đất.

Ban đêm, vô số nòng nọc nhỏ tranh nhau người chết ta sống xung phong tiến về phía một cái ao...

Vài ngày sống yên ổn cũng không được lâu, lại gây ra một chuyện.

Buổi sáng, Tống Tiểu Hoa đang buồn chán nghiên cứu bức tranh mỹ nhân trên cây quạt ở trong phòng, Hiểu Yên vội vàng đi vào: “Nhị nãi nãi, Vô Khuyết sợ là bệnh rồi?”

“Buổi sáng lúc đưa Lăng Nhi ra cửa không phải vẫn còn rất vui vẻ?” Tống Tiểu Hoa để cây quạt xuống sải bước đi ra ngoài: “Chuyện gì xảy ra?”

“Thúy nhi mới vừa tới báo, nói là mặc kệ dụ dỗ như thế nào đều chết sống không muốn ăn cơm.”

“Buổi sáng cho nó ăn cái gì?”

“Vẫn giống như thường ngày thôi ạ, nô tì vừa đi xem qua, không có vấn đề gì. Một đĩa thịt băm trộn với một ít rau dưa và trái cây cùng một bát xương thịt nấu nửa chín, a đúng rồi, còn có hai miếng thịt bò kho tương nó thường ăn.”

Tống Tiểu Hoa bước dừng một chút: “Thịt bò kho tương? Ngày hôm qua Vô Khuyết không ra ngoài với lão gia, còn mua từ ngày hôm trước cho nó thì cũng nên ăn hết trong ngày hôm đó rồi, sao bây giờ lại có?”

“Có thể là người khác lấy tới cho nó?”

“Vô Khuyết chưa bao giờ ăn thức ăn ngoại trừ chúng ta và lão gia cho ăn, hơn nữa, thịt bò kho tương giá cả xa xỉ số lượng cung ứng mỗi ngày đều được hạn chế, còn có ai giống như Lục gia đại lão gia tài đại khí thô không có việc thì đưa cho chó ăn? Như vậy đi, bây giờ người lập tức đến phòng bếp tra hỏi.”

Hiệu Yên đồng ý chuẩn bị đi, lại bị Tống Tiểu Hoa gọi lại: “Hãy làm bộ như là thuận miệng hỏi một chút, không cần chuyện bé xé ra to.”

“Nhị nữ nữ yên tâm.”

Cuối mùa hè đầu mùa thu, thời tiết vẫn hơi nóng ran như trước, nhưng ô chồ dành riêng cho Tống Vô Khuyết thì đông ấm hạ mát, bây giờ cũng coi như là nhiệt độ thích hợp.

Tiểu nha hoàn Thúy nhi phụ trách đặc biệt chăm sóc Tống Vô Khuyết đang như kiến bò trên chảo nóng đảo thành vòng vây quanh nó, mà đôi mắt to của Tống Vô Khuyết tràn đầy đê phòng nhìn chăm chăm nàng, tư thế ngồi và vẻ mặt cũng giống như có địch ý.

Thấy Tống Tiểu Hoa đi vào, lập tức chạy đến trước mặt nàng, kêu một tiếng trầm trầm, sau đó lại chạy đến chỗ để cái khay để xương cùng thịt bò kho tương, móng trước vung lên, ném đi, cuối cùng, bắt đầu nhìn về phía Thúy nhi mặt trắng bệch sủa không ngừng.

Trong lòng Tống Tiểu Hoa động, mở miệng kêu ngừng, Thúy nhi bị sợ đến mức chân mềm nhũn té quy xuống đất: “Nhị nữ nữ, nô tỳ không hề làm gì cả, nô tỳ cũng không biết Vô Khuyết bị làm sao, từ buổi sáng bụng com tới đây nó liền bắt đầu phát giận, cũng không đồng ý ăn...”

“Bữa com này là ai chuẩn bị?”

“Bẩm Nhị nữ nữ, là Vương Lâm.”

‘Niệm viên’ đương nhiên là có phòng bếp riêng, đầu bếp có hai người, giúp việc bếp núc có mấy người. Tống Tiểu Hoa cùng Lục Tử Kỳ đều là người lười xã giao, không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không ra ngoài dùng com, cho nên hằng ngày ăn uống cũng từ tay đầu bếp trong vườn.

Mà Vương Lâm chính là một trong hai đầu bếp, ở Lục phủ làm đã nhiều năm, trước là phục vụ Lục Thác, thời gian trước mới bị phái sang đây. Mặc dù tuổi không lớn, nhưng tay nghề rất tốt, tính tình cũng cẩn thận.

Lúc này, Hiệu Yên cùng Thính Huyền cùng đi vào, Tống Tiểu Hoa liền cho Thúy nhi lui ra, trở về nhà mình nghỉ ngơi đi, không có gọi đến thì không ra cửa nửa bước, cũng không được nói với bất cứ ai là con chó có vấn đề.

Hiệu Yên thấy thế sắc mặt càng thay đổi, nhỏ giọng hỏi: “Nhị nữ nữ, có phải là có chỗ nào không ổn không?”

“Bây giờ còn không biết, chỉ là Vô Khuyết không thể nào vô duyên vô cớ mà cái kính nóng nảy như thế.” Tống Tiểu Hoa nhìn khay thức ăn bị đánh lật: “Người tìm một người làm việc chắc chắn mang những thứ này đến hiệu thuốc nổi tiếng, tìm đại phu có y thuật y đức nổi bật cẩn thận nhìn một chút, nếu đúng là có thứ gì không thích hợp, cần phải viết kết quả trên giấy trắng mực đen, phải có tên của đại phu trên đó. Nhớ, chuyện này phải lặng lẽ làm, tạm thời không được lộ ra.”

Hiệu Yên lĩnh mệnh đi ra, Thính Huyền vẫn không mở miệng mới nhẹ nhàng nói một câu: “Ngày hôm nay cũng chỉ có Tử Cầm trong phòng Đại nãi nãi tới, tới chỗ nô tỳ mượn chút tơ sợi, trước khi đi trùng hợp đụng phải Vương Lâm ở cửa phòng bếp, hai người lại nói mấy câu nói sau mới đi.”

“Phòng Đại nãi nãi... Bọn họ nói cái gì?”

“Nô tỳ chỉ ở trong phòng liếc nhìn một chút, sau đó thì tập trung thêu khăn lụa.”

“Hai người bọn họ rất quen thuộc sao?”

“Có tình đồng hương, Vương Lâm đối với Tử Cầm tỷ tỷ... Vẫn chiếu cố thêm.”

“Lúc nàng ta tới trong tay có cầm thứ gì không?”

“Tử Cầm tỷ tỷ ôm một cái giỏ nhỏ, nói là mang vải vóc may vá muốn đến chỗ tiểu hoa viên hóng mát làm việc, nô tỳ cũng không chú ý nhìn bên trong giỏ xách để những thứ gì.”

Tống Tiểu Hoa không hỏi tiếp, chỉ phân phó nàng lấy lý do không lấy cẩn thận làm đồ đĩa thức ăn, để cho người ta nhanh chóng đổi một phần thức ăn khác cho Vô Khuyết, sau đó một mình trở về phòng.

Sau bữa cơm trưa, người phái đi tiệm thuốc đã mang về tờ giấy ghi “Báo cáo kiểm nghiệm thực phẩm” do đại phu nổi tiếng của tiệm thuốc nổi danh, giấy trắng mực đen viết rõ hai miếng thịt bò kho tương có độc.

Thật ra thì nghiêm khắc mà nói, thì cũng không phải là độc dược trí mạng, cũng chỉ là dùng mấy loại thảo dược tầm thường điều chế có thể làm cho tác dụng dạ dày mất cân đối, tiêu chảy đi nhà cầu thôi. Nhưng số lượng trong thịt ước chừng có thể làm một con trâu đi tiêu chảy mà nằm xuống, nói một cách khác, nếu như Tống Vô Khuyết ăn, cơ bản cũng được coi là nộp mạng rồi.

Tống Tiểu Hoa cầm “Báo cáo kiểm nghiệm thực phẩm” run run một lúc, sau đó chân đạp bay một cái ghế ra ngoài cửa.

Fuck! Muốn độc chết chó của lão nương à!

Đóng cửa viện, Tống Tiểu Hoa gọi Vương Lâm cùng Thúy nhi vào thiên phòng, Hiệu Yên cùng Thính Huyền theo hầu.

Tống Tiểu Hoa nhìn Thúy nhi lo sợ không yên, giọng nói mềm nhũn: “Người không cần sợ, ta chỉ là hỏi người một câu mà thôi. Hôm nay điếm tâm của Vô Khuyết là do Vương Lâm làm xong giao cho người phải không?”

“Bẩm Nhị nãi nãi là... Đúng vậy.”

“Người bùng đĩa thức ăn lập tức đến chỗ ồ chó, không có dừng lại phải không?”

“Không ạ, mọi người quét dọn trong vườn đều thấy.”

Tống Tiểu Hoa gật đầu một cái, hỏi ngược lại Vương Lâm có vẻ mặt mờ mịt: “Thúy nhi nói có đúng không?”

“Đúng ạ, nô tài tận mắt nhìn nàng một mạch bùng đi.”

“Ta hỏi người, hôm nay tất cả thức ăn của Vô Khuyết đều do người chuẩn bị, đúng không?”

“Đúng.”

“Tốt. Thúy nhi, người đi xuống đi, không còn việc của người.”

Bên trong nhà còn sót lại bốn người rơi vào yên lặng, ngoài phòng trên cây ve lại bắt đầu kêu không ngừng.

Vương Lâm khoảng 24 - 25 tuổi, mắt to mày rậm thật cao to khỏe mạnh, vừa nhìn thì biết là người trung hậu đàng hoàng. Trước mắt thấy Nhị nãi nãi trầm mặc không lên tiếng, trong lòng không rõ nguyên nhân thì thấp thòm khó nhìn, nhưng lại không dám hỏi thăm, trong chốc lát, chính là khuôn mặt đầy mồ hôi lạnh.

Tống Tiểu Hoa rút cuộc mở miệng, âm thanh không lớn, lại lạnh lẽo, khác với giọng nói thanh thúy tươi cười hàng ngày: “Hai miếng thịt bò kho tương này là ai đưa cho người?”

Vương Lâm cả kinh, cẩn thận hỏi: “Nhị nãi nãi, thịt bò này có vấn đề gì sao?”

Hiệu Yên quát lên: “Nhị nãi nãi đang hỏi người, người còn dám hỏi ngược lại?!”

“Thôi.” Tống Tiểu Hoa xua xua tay áo, điều chỉnh hô hấp, cố gắng nhã nhặn chút: “Vương Lâm, trong miếng thịt bò này bỏ thuốc đủ để hại chết Vô Khuyết. Ta biết rõ, tính tình người bướng bỉnh thiện lương tất nhiên không thể nào là người làm. Huống chi, người trong vườn đều biết vị trí của Vô Khuyết ở trong lòng ta cùng Nhị gia, cho người mượn mấy lá gan, người cũng không dám. Cho nên, người chỉ cần nói cho ta biết, miếng thịt bò này là từ tay người nào, thì sẽ không còn việc của người.”

Sắc mặt Vương Lâm đã sớm biến từ trắng bệch chuyển thành xám xịt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống, nhưng chỉ cúi đầu mà không chịu nói gì.

Tống Tiểu Hoa không ngờ tới hẳn sẽ có cái phản ứng này, nhú lông mày: “Người có ý gì? Chẳng lẽ thừa nhận người hạ độc hay sao?!”

Vương Lâm khẽ run run, vẫn cắn chặt hàm răng không nói lời nào.

Tống Tiểu Hoa rút cuộc không còn kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Coi như người nghĩ làm anh hùng làm hảo hán gánh vác giúp người ta, ta cũng sẽ không để cho người gánh! Ngày hôm nay hạ độc con chó, ngày mai có thể hạ độc chết cả nhà chúng ta! Chuyện này ta nhất định phải truy cứu tới cùng, nếu không, chẳng phải là tương đương với nói cho mọi người, chủ tử của ‘Niệm viên’ là kẻ mềm yếu bất lực mặc cho người ta khinh dễ! Ta đã thề từ trước, ai dám động người nhà ta, ta chắc chắn sẽ trả lại cho hắn gấp trăm lần!”

Hít một hơi, chậm rãi nói: “Là Tử Cầm, đúng không? Người thích nàng, cho nên tình nguyện vì nàng gánh tội, đúng không?”

Vương Lâm thở mạnh mấy hơi, đột nhiên ngẩng đầu lên: “Nhị nữ nữ, tất cả đều là lỗi của nô tài, bị đuổi ra Lục phủ cũng được, đưa đến quan phủ cũng được, nô tài cam nhận trách phạt!”

“Quả nhiên là nàng...”

Thính Huyền không nhìn được sâu kín thở dài: “Vương Lâm, người tội gì phải thế.”

Tống Tiểu Hoa đứng lên, đi tới trước mặt hắn, cúi người xuống nhìn thẳng vào hắn: “Người đối với nàng hữu tình hữu ý, rất tốt. Nhưng mà nàng đối với người là vô tình vô nghĩa. May nhờ lần này Vô Khuyết cơ trí, không ăn. Nếu không, hễ nó có mệnh hệ gì, người có thể gánh chịu nổi sao? Kể cả người là người do lão gia tử phái tới, ta cũng sẽ không tha thứ cho người! Mặc kệ kết quả như thế nào, hành động lần này của nàng đều đặt người vào hiểm cảnh mà không để ý. Vì cô gái phụ lòng phụ bạc, không đáng giá.”

“Nhị nữ nữ, nàng, không phải là người như thế.”

“Hả? Cho tới bây giờ, người còn tin tưởng nàng?”

Tầm mắt Vương Lâm rũ xuống, một lát sau, lần nữa nâng lên, ánh mắt lấp lánh, quả quyết đáp một chữ: “Tin!”

Tống Tiểu Hoa gật đầu một cái, đột nhiên cười: “Ta cũng tin tưởng, nàng không làm ra chuyện ác độc như vậy. Cho nên, người càng phải phối hợp cùng ta, tra ra rốt cuộc là ai, muốn hãm hại các người.”

Chương 60

Bộ Ngựa Bắt Ve

Cả nhà Lục Tử Hằng sống trong ‘Thịnh viên’ nằm gần phía đông trung tâm Lục trạch, gần chỗ mấy vị di nương và Lục lão gia tử. Từ ‘Niệm viên’ vắng vẻ u tĩnh tới đó ước chừng 20 phút.

Trước đó vài ngày, Lục Tử Hằng đi ra ngoài giải quyết công việc chung cho tới nay vẫn chưa về. Không biết có phải trùng hợp không, hắn vừa đi không bao lâu, thân thể Nguyên thị liền ốm nhẹ, vẫn không thoải mái. Sau khi đại phu tới chẩn và chữa bệnh cũng chỉ nói là tỳ vị⁽¹⁾ mất cân đối, viết đơn thuốc điều dưỡng cũng không thấy khỏi.

Tống Tiểu Hoa dẫn theo Thính Huyền và Vương Lâm, cầm theo hai miếng thịt bò kho tương cùng ‘đơn chẩn bệnh’, mới vừa vào ‘Thịnh viên’ liền oan gia ngõ hẹp đụng phải Triệu thị: “Ồ! Đây không phải là Nhị nãi nãi ư, thật là khách ít đến nha!”

Cười lạnh một tiếng, không để ý đến cách chào hỏi quái gở của nàng, Tống Tiểu Hoa chỉ một mạch đi đến phòng Nguyên thị. Ngược lại, Thính Huyền nhẹ nhàng dịu dàng đáp lại một câu: “Người nói lời này cũng thật có ý tứ, mấy ngày nay thân thể Đại nãi nãi không thoải mái, Nhị nãi nãi cũng không phải ít đến. Sao lại trở thành khách ít đến vậy?”

Triệu thị bị ghen ở cuồng hống, liếc nàng một cái liền phát tay rời đi, Tống Tiểu Hoa ngừng chân cũng không quay đầu lại lạnh lùng nói một câu: “Không chừng đại tẩu có việc cần tìm người để hỏi, nếu vừa lúc gặp phải, thì cùng ta đi tới thăm đại tẩu đi!”

Lúc này Nguyên thị đang nằm nghiêng trên giường nệm nghe một ma ma nói chuyện, thấy Tống Tiểu Hoa đi vào, liền phát tay cho người lui ra: “Đệ muội tới rồi, ta mệt quá, không thể dậy chào người, đừng trách ta nha!”

“Đại tẩu khỏe, tẩu cứ nghỉ ngơi đi, ta quen cửa quen ngõ rồi, cần gì chào hỏi. Sao rồi, có cảm thấy khá hơn chút nào không?”

“Vẫn như cũ, đầu óc choáng váng không có khẩu vị gì, cố gắng ăn mấy thứ kia cũng không thể giữ lại trong bụng.”

Tống Tiểu Hoa ngồi bên cạnh nàng lại hàn huyên mấy câu, lúc này mới nghiêm mặt nói: “Đại tẩu bị ốm nhẹ, còn phải xử lý nhiều chuyện lớn nhỏ trong phủ như vậy, ta vốn không nên đến phiền tỷ, khiến tỷ khó chịu. Nhưng cần thận suy nghĩ một chút, chuyện này nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng tuyệt đối không nhỏ. Nếu cứ như vậy, chỉ sợ sẽ giữ lại tai họa ngầm cho sau này.”

Nguyên thị nghe nàng nói nghiêm trọng, không khỏi cố ngồi dậy chút: “Đệ muội, rốt cục là chuyện gì, người cứ nói đừng ngại.”

Vì vậy Tống Tiểu Hoa đơn giản thuật lại mọi chuyện một lần, lại lấy hai vật chứng cho nàng nhìn: “Ta tin tưởng, Tử Cầm nhất định là bị người có lòng hãm hại. Nếu như không tra rõ việc này, khó tránh khỏi sẽ có tình huống tương tự tiếp tục xảy ra, phòng được một lần không phòng được hai lần, coi như tìm không ra chủ mưu, nhưng cũng không thể vô duyên có ảnh hưởng cảm tình huynh đệ hai người bọn họ, làm người ta chê cười. Nếu đại tẩu còn có gì không hiểu, muốn hỏi, ta sẽ gọi Thính Huyền và Vương Lâm vào đây, họ đang đợi bên ngoài.”

Mặt Nguyên thị trắng bệch lắc đầu một cái, giọng nói có chút phát run: “Không cần, ta còn có thể không tin lời đệ muội sao? Đây đúng là làm phản mà! Đường đường hậu viện Lục gia thế mà lại xuất hiện loại chuyện bỉ ổi này, ngày nào đó chẳng phải sẽ khiến người người cảm thấy lo lắng, đề phòng có người hạ độc trong thức ăn sao?!” Nói xong thở dốc một hơi, cất giọng bảo người gọi Tử Cầm tới.

Đại nha hoàn Tử Cầm ước chừng mười bảy mười tám tuổi, hoạt bát thanh tú động lòng người, nhưng lúc không cười lại có mấy phần trong treo cùng lạnh lùng. Từ nhỏ đã vào phủ, phục vụ Nguyên thị đã được năm, sáu năm rồi.

Lúc đi vào thấy Vương Lâm và Thính Huyền chờ ngoài phòng, Tử Cầm gật đầu như thường một cái, như không cảm thấy bọn họ đột nhiên xuất hiện có gì ngoài ý muốn. Ngược lại Vương Lâm có chút kích động, giương miệng muốn nói gì, lại bị Thính Huyền một bên vẽ mặt nặng nề nhẹ nhàng kéo áo tay lại, lúc này mới thôi.

Nghe Nguyên thị thuật lại đầu đuôi mọi chuyện, Tử Cầm đã sớm cắn môi dưới rỉ máu, lúc mở miệng, giọng nói lạnh giống như có thể toát ra khí lạnh: “Tạ ơn Đại nãi nãi, Nhị nãi nãi tin tưởng ta, thứ cho ta cả gan, mời Mị Nhi trong phòng Triệu di nương tới đây nói chuyện.”

Triệu thị vẫn hả hê xem trò vui vừa nghe chuyện này vậy mà lại dính đầu mình, lập tức đập bàn: “Đang êm đẹp sao lại liên quan đến Mị Nhi?”

Tống Tiểu Hoa thật sự không hiểu nổi, tại sao Nguyên thị lại dung túng nàng ta như thế, không nhin được nhịu lông mày trách cứ: “Thân thể Đại tẩu vốn không ổn, người còn ồn ào làm loạn cái gì ở chỗ này? Chẳng lẽ người trong phòng người quý giá như vậy, gọi đến hỏi hai câu cũng không được sao?”

Lần trước Triệu thị bị nàng dọa cho đủ ghen, thật không dám tiếp tục cứng đối cứng, không thể làm gì khác hơn là không cam không nguyện xé giọng gọi người.

Tống Tiểu Hoa thấy bộ dáng tìm ngược của nàng ta lại muốn phát giận, lại bị Nguyên thị cười khở kéo lại.

Không lâu sau, một nữ tử mặt mày như vẽ quyền rũ tận xương lắc lư vòng eo chậm chậm đi tới.

Trong lòng Tống Tiểu Hoa không khỏi thờ dài, thật là người cũng như tên, một chút cũng không lãng phí chữ “Mị” đó. Nếu nửa đêm mặc lụa trắng tung bay, bị người ta xem là hồ ly tinh đội máu chó cũng không oan uổng.

Sau khi chào hỏi, Tử Cầm trực tiếp hỏi nàng ta: “Có phải tối qua người đưa cho ta hai miếng thịt bò kho tương không?”

“Đúng vậy, đó là biểu ca ta sai người đưa tới.” Giọng Mị Nhi cũng rất là mềm mại đáng yêu, trong lòng người nghe không nhin được mềm mại, nàng ta hoàn toàn không nhận thấy được nét mặt mọi người trong phòng có gì không

ồn, vẫn che miệng ‘khanh khách’ cười duyên một hồi: “Ta biết, mặc dù Tử Cầm tử tử không thích ăn thứ béo ngậy ngào ngán này, nhưng không phải Vương ca kia của ngươi thích ăn sao!”

Tử Cầm cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Rốt cuộc Tống Tiểu Hoa không thể nhịn được nữa cả giận nói: “Ngươi hẳn là biết Vô Khuyết nhà chúng ta thích ăn hơn nhi!”

“Gì mà Vô Khuyết? Không phải con chó bụi trong viện Nhị nãi nãi sao?”

Mị Nhi vẫn còn đang sững sờ, Triệu thị đã đánh ra một bạt tai: “Tiện nhân, muốn hại chết ta đúng không?!”

Nguyên thị giống như rất mệt mỏi, lần nữa lại người tựa vào giường, thở dài nói: “Ngươi muốn giúp chủ tử mình xả giận, không phải ta không hiểu. Nhưng ngươi làm như vậy, thực sự quá ác độc, Lục gia chúng ta không giữ được ngươi rồi.” Tiếp theo, lại nói với Tống Tiểu Hoa: “Đệ muội, coi như nể tình ta, đuổi nàng ra khỏi phủ coi như xong. Nếu con chó kia không có việc gì, cũng không nên truy cứu nữa?”

Nô tỳ gia đình giàu có trừ làm thông phòng và tiểu thiếp, đến tuổi thành thân thường sẽ do chủ tử làm chủ gả cho người môn đăng hộ đối. Nếu như muốn có con đường mưu sinh hơn nữa thời gian khế ước bán thân cũng đến thời hạn, thì sẽ cho một khoản tiền bạc đủ sống ấm no nửa đời sau, thả ra khỏi phủ tự mưu sinh.

Nếu nửa đường bị đuổi ra ngoài, thì đồng nghĩa với việc hai tay trống trơn không có gì, gặp phải nhà nghèo khó, rất có thể ngay cả kế sinh nhai mấy ngày liên tiếp cũng là vấn đề. Hơn nữa, ở mặt thanh danh cũng không tốt, tương lai muốn sống yên ổn rất khó.

Tống Tiểu Hoa có chút không đành lòng, nhưng nghĩ đến nàng ta có ý đồ hại chết Tống Vô Khuyết, rốt cục vẫn cứng rắn gặt đầu. Ngay sau đó, liền đứng dậy cáo từ.

Đi vào trong viện, mới nghe được một tiếng oán tê tâm liệt phé thấu trời, giọng nói không còn mềm mại đáng yêu, chỉ còn lại sự thô lương, ở giữa còn kèm theo tiếng Triệu thị mắng chửi.

Thân thể Tống Tiểu Hoa cương cứng, sau đó nhấp miệng tiếp tục đi, Vương Lâm và Thính Huyền lặng lẽ theo phía sau.

Mãi cho đến rừng trúc bên ngoài ‘Niệm viên’, Tống Tiểu Hoa mới mở miệng: “Ngươi không tin làm người.”

Vương Lâm nặng nề gặt đầu một cái, lại nghĩ tới nàng ở đằng trước sẽ không nhìn thấy, vội vàng đáp một tiếng: “Nàng sẽ không hại ta.”

“Mị Nhi biết Vô Khuyết thích ăn thịt bò kho tương của nhà nào nhất, cũng biết ngươi đối tốt với Vô Khuyết, nhất định sẽ tiết kiệm được cho Vô Khuyết

ăn. Cho nên mới đặc biệt giao cho Tử Cầm, muốn mượn tay Tử Cầm tới hại Vô Khuyết. Đến lúc Vô Khuyết gặp chuyện không may, dưới con thịnh nộ của ta, vô cùng có khả năng sẽ không truy xét nguyên do, trực tiếp để Vương Lâm người xử lý tội lơ là nhiệm vụ. Mặc dù người hoài nghi, lại không có bất kỳ chứng cứ nào, hướng chi, nể tình tình cảm của người với Tử Cầm, tất nhiên người sẽ thề không nói gì. Cứ như vậy, liền không có nửa phần liên quan với Mị Nhi.”

Tống Tiểu Hoa như là nóng lòng muốn thuyết phục người nào đó, tốc độ nói cực nhanh, nói tiếp một hơi: “Có lẽ nàng vốn nghĩ, mặc dù Vô Khuyết đoán được có vấn đề nên không ăn, chúng ta cùng lắm là không để ý tới nó hoặc dứt khoát đổi một phần thức ăn cho nó thôi. Chưa từng nghĩ, ta lại có thể vì một con chó mà nhất quyết không buông tha như thế. Nàng tất nhiên sẽ không biết, Vô Khuyết ở trong lòng của ta, đã sớm ngang bằng người nhà... Thật ra thì, nói không chừng Mị Nhi cũng chỉ là một người chết thay mà thôi. Chủ mưu chân chính có khả năng là Triệu thị, chỉ tiếc, rõ ràng đại tẩu tuyên bố muốn che chở nàng ta, không muốn tiếp tục hỏi tới. Cho nên lần này, cũng chỉ có thể giết gà dọa khỉ, cho nàng ta xem chút lợi hại. Nếu như tái phạm lần nữa, ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng ta!”

Nói xong, vừa quay người lại, nhìn thấy vẻ mặt Thính Huyền như có điều suy nghĩ: “Thế nào, ta nói không đúng sao?”

Khóe mắt Thính Huyền nhẹ nhàng liếc về mặt phân chân của Vương Lâm một chút, sau đó mỉm cười lắc đầu: “Nhị nữ nói sao sai được? Tóm lại theo ta thấy, Nhị nữ đã giải quyết việc này cực kỳ sạch sẽ xinh đẹp, tin tưởng sau này sẽ không có ai dám tới vượt râu hùm nữa.”

“Phải không...” Lời nói này của nàng cũng không có một chút tác dụng bình ổn tâm tình bất an cùng bức bối của Tống Tiểu Hoa từ khi ra khỏi ‘Thịnh viên’: “Các người về tiền viện, ta đi tìm di nương trò chuyện.”

Chỗ của Tam di nương luôn tản ra một cỗ khoan thai tự đắc thanh thản, có hoa có chim có trà.

Sau khi nghe Tống Tiểu Hoa thuật lại chuyện này xong, Tần thị bung chén trà nhỏ, im lặng một lúc lâu mới nhàn nhạt nói một câu: “Vẫn chưa xong, tiếp tục xem tiếp đi!”

“Ý của di nương là, Triệu thị đó còn có thể gây sóng gió sao? Ta thật sự không rõ, tại sao đại tẩu lại che chở nàng ta như thế, nhẫn nhịn nàng ta khắp nơi?! Nếu hôm nay tiếp tục điều tra chuyện này, không nhất định sẽ tra được kết quả!”

Tần thị không lên tiếng, đứng dậy thêm thức ăn cho con vẹt trên giá, dừng lại chốc lát mới mở miệng nói: “Người cảm thấy, đại tẩu người đối với Lục Chí như thế nào?”

“Cái gì cũng nuông chiều, quả thật đối xử còn tốt hơn so với thân nhi tử Lục Thịnh của mình.”

“Nói vậy người đã biết, trong đêm các người vào phủ, ta hỏi Lăng Nhi rất nhiều vấn đề.”

Tổng Tiểu Hoa thè lưỡi: “Di nương đây là đang khảo sát kế mẫu là ta sao!”

Cười một tiếng, đường cong trên mặt Tần thị lập tức trở nên nhu hòa: “Người đối đãi Lăng Nhi rất tốt, bởi vì người sẽ không vô cớ nổi giận với Lăng Nhi, nhưng nếu như Lăng Nhi có lỗi, thì người nhất định sẽ mắng hấn, dạy hấn. Nếu như người chỉ thuận theo Lăng Nhi, cung chiều Lăng Nhi, ta sẽ nói với lão gia, để Lăng Nhi tiếp tục ở cùng ta.”

“Cho nên, đại tẩu đối với Lục Chí là...”

“Ta chỉ biết là, ba tuổi đã lớn. Hiện tại, Lục Chí đã tám tuổi, so sánh với Lục Thịnh gần bốn tuổi, trừ bỏ cái đầu, không có bất kỳ phần thắng nào.”

Trong lòng Tổng Tiểu Hoa càng thêm lo lắng: “Di nương, có phải ta... Oan uổng Mị Nhi?”

Tần thị đưa lưng về phía nàng, nhìn về phía muôn hoa khoe sắc trong vườn: “Ta đã từng gặp Mị Nhi đó hai lần, nếu như muốn trách, cũng chỉ có thể trách bộ dáng nàng ta đẹp, nàng ta còn tỏ ra không an phận. Không có quan hệ gì tới người.”

“Nhưng... Nhưng không phải từ trước đến giờ đại tẩu rất bao dung sao? Nghe nói hai phòng thiếp thất của đại ca đều là nàng làm chủ, đã nhiều năm như vậy rồi, vẫn bình an vô sự...”

“Đúng vậy, đã nhiều năm như vậy, tuồng vui này, cũng nên kết thúc.”

Tần thị xoay người lại, ánh mắt trời phản chiếu lên gương mặt có chút mờ hồ: “Chuyện ngày hôm nay, người giữ được lập trường của mình, không có chỗ nào đáng lên án. Tiếp đó, ở ngoài xem kịch là được rồi. Nhớ kỹ, chỉ có giữ vững bình tâm, mới có thể thưởng thức được chỗ đặc sắc nhất.”

Bảy ngày sau, bệnh của Nguyên thị càng thêm nghiêm trọng, trị liệu nhiều lần cũng không có kết quả. Nghe nói là được sự kiện ‘Tổng Vô Khuyết bị hạ độc không thành’ nhắc nhở, dưới sự kiên trì của Tử Cầm, đều đưa com canh đến cùng một đại phu làm kiểm nghiệm.

Trên ‘đơn chẩn bệnh’ viết rõ trong com canh có chút thuốc xô, thành phần giống y như đúc với phần thuốc bên trong thịt bò kho tương. Chỉ là, phân lượng rất ít, thỉnh thoảng ăn một hai lần cũng chỉ xúc tiến dạ dày tiết ra độc tố trong cơ thể, sau đó có hiệu quả như thuốc giảm cân.

Nhưng, nếu ăn lâu dài, tạo thành hư hao về khí huyết, nhất là khi thân thể người kia không được khỏe, đến cuối cùng có thể dẫn đến cơ quan suy kiệt, thậm chí không phải không có khả năng đột tử.

Hơn nữa, bởi vì lượng nhỏ, sau khi uống, dược lực (hiệu lực của thuốc) sẽ nhanh chóng lan ra, căn bản không thể chẩn bệnh.

Vì vậy đương nhiên, tất cả hoài nghi đều tập trung trên người Triệu thị.

Rất khéo, trước kia Triệu thị từng học y vài năm, thích trồng thảo dược trong hoa viên nhà mình, hằng ngày chăm sóc và dùng vào lúc khẩn cấp. Lại rất khéo, trong những loại nàng ta trồng vừa vặn có đủ nguyên liệu để chế thành thuốc xỏ. Mà khéo nhất chính là, gần đây mấy loại thảo dược kia rõ ràng có dấu hiệu bị hái một lượng lớn.

Việc này quá lớn, vậy nên phải trình báo cho Lục Thác và bốn vị di nương.

Rất nhiều chứng cứ trực tiếp tỏ rõ, Triệu thị vốn quen ngang ngược càn quấy càng ngày càng bất mãn vì chỉ được làm thiếp thất, vì vậy tâm địa hiểm độc, mưu toan thừa dịp Lục Tử Hằng không có ở đây, dùng cách thức hạ độc mãn tính hại chết Nguyên thị. Đến lúc đó, thân là mẫu thân thân sinh của trưởng tôn, dễ có cơ hội được phù chính⁽²⁾.

Triệu thị có chết cũng không chịu thừa nhận, ngược lại chỉ vào Nguyên thị mắng mỏ, nói nàng cố ý vu oan hãm hại.

Nguyên thị vốn vô cùng suy yếu, thấy tỷ muội mình thật tình đối đãi nhiều năm làm như vậy, lại đau lòng muốn chết, không ngừng khóc ngất.

Lục Thác bị hai phụ nhân làm cho đầu óc choáng váng, vỗ bàn một cái, liền muốn trực tiếp giao Triệu thị cho quan phủ xử theo pháp luật. Sau đó, Nguyên thị được cứu tỉnh buồn bã khóc lóc cầu cạnh, cuối cùng quyết định đuổi Triệu thị ra khỏi Lục gia, phái người áp giải nàng ta về quê nhà ở Tây Bắc, vĩnh viễn không thể bước ra khỏi trấn nhỏ xa xôi kia nửa bước.

Nguyên thị hiền lương và rộng lượng, lần nữa lấy được khen ngợi của mọi người.

Tuồng kịch này đến đây kết thúc.

Tổng Tiểu Hoa ngoan ngoãn bình tĩnh xem diễn, sau đó bị những diễn biến đặc sắc kia kích thích giống như bị sét đánh, cổ họng có dấu hiệu ngòn ngọt.

Kết quả ngum máu này còn chưa phun ra, lại trợn mắt há mồm nhìn Lục Thác bắt đầu đột nhiên nổi đóa.

Đến lúc này lão gia tử mới biết được con chó bảo bối của ông đã từng suýt chút nữa bị người ta hại cho tiêu chảy mà chết, lập tức giận tím mặt. Nhưng vì đầu sỏ gây nên là Mị Nhi và Triệu thị trước sau đã bị đuổi ra ngoài, tức giận không chỗ phát tiết, lại dứt khoát đuổi luôn hai nhân vật xui xẻo bị người khác hãm hại - Tử Cầm và Vương Lâm...

Khi biết được tin tức vô cùng hoang đường, Tổng Tiểu Hoa lập tức muốn đi tìm Lục Thác lý luận cầu cạnh, bị Thính Huyền khuyên can mãi mới có thể ngăn lại.

Sau cùng Thính Huyền nói một câu: “Tất cả đều phải chờ tới sau khi Nhị gia trở lại rồi tính tiếp.”

Không ngờ, Lục Tử Kỳ lại cười hề hề chơi trò thần bí với nàng, chỉ nói: “Đợi một chút, kịch hay còn chưa diễn xong!”

Trời của ta! Đợi kịch mục nội ngoại! Cả nhà các ngoại đều hát hí khúc!

Lúc ấy Tống Tiểu Hoa giậm chân giậm dũ, nhưng rất nhanh đã bị hành động cảm thú của mỗ lịch sự bại hoại giải quyết...

Ghi chú:

1. Tỳ vị:

- Vị được sách cổ mô tả là một cơ quan rỗng, trên tiếp với thực quản, dưới thông với tiêu trường, miệng trên gọi là “bí môn”, miệng dưới gọi là “u môn”, bí môn còn gọi là “thượng quản”, u môn còn gọi là “hạ quản”, cả ba vùng gọi là “vị quản”. Thức ăn từ miệng qua thực quản rồi vào vị, được vị làm chín nhừ, cho nên vị gọi là “đại thượng”, là cái kho lớn, cái “bể chứa đồ ăn”.

- Tỳ là một cơ quan đặc nằm bên trái của vị có chức năng hấp thu và vận chuyển chất dinh dưỡng, y học cổ truyền gọi là có công năng vận hóa. Tỳ và vị hợp tác với nhau để hoàn thành chức năng tiêu hóa, hấp thu thức ăn và chuyển vận chất dinh dưỡng. Tỳ vị được quy nạp theo hành “Thổ” trong hệ thống ngũ hành (mộc, hỏa, thổ, kim, thủy) của triết học cổ đại phương đông. “Thổ” là mẹ đẻ ra vạn vật cũng giống như tỳ vị có chức năng hấp thu, chuyển vận chất dinh dưỡng để nuôi các bộ phận khác trong cơ thể. Vì vậy, vai trò của tỳ vị trong hệ thống tạng tượng của y học cổ truyền là đặc biệt quan trọng.

2. Phù chính: Từ thấp lên làm thê.